

GROOVE

Nummer 6 • 2006 Sveriges största musiktidning

Busta Rhymes

Beyonce

Soulfly

Raconteurs

Mando Diao

Stone Sour • Hello Saferide • Depeche Mode • Blood Meridian • Jonny Kock • Junt Junt!
Prenumeranter får
Unik CD

Stone Sour • Plan B • Bullet for My Valentine • Depeche Mode • Lambchop
Hello Saferide • Tapefly • Enter the Hunt • Äkta kärlek

Groove 6 • 2006

Hello Saferide	sidan 5
Tre frågor till Lambchop	sidan 5
Sunshine Reggae	sidan 5
Deportees	sidan 6
Vart tog musiken vägen?	sidan 6
Bullet for My Valentine	sidan 7
Favvoplattor	sidan 7
Stone Sour	sidan 8
Äkta kärlek	sidan 10
Tapefly	sidan 10
Enter the Hunt	sidan 11
Soulfly	sidan 12
Mando Diao	sidan 13
Plan B	sidan 14
Busta Rhymes	sidan 16
Beyonce	sidan 18
Raconteurs	sidan 20
Albumrecensioner	sidan 23
Bokrecensioner	sidan 26
Groove CD 6 • 2006	sidan 31

Att dela eller inte, del 2

Verkar som diskussionen om fildeling försvann från riksmédias bord igen, men det är klart att när polisen inte bryter sig in och konfiskerar hårddiskar är tydligen storyn inte stor nog att konkurrera med diverse chocker och hånanden från Allsång på Skansen.

Dessutom har ju Bodström satt ner foten och krävt enklare och billigare tjänster för att stävja det digitala snatteriet, till och med regeringen vill alltså byta ut sin corporate-stödda konfrontationstaktik mot något mer konstruktivt. Sent ska syndaren vakna. Får se om någon av marknadens aktörer hörsammar denna önskan. Finns tecken som tyder på att vinden är på väg att vända.

Om man bara behandlar sina kunder som välkomna musikälskande gäster istället för potentiella gangsters kanske folk börjar betala för sina mp3-or i högre grad. Dessutom visar sig ju nedladdarna även vara de som köper mycket musik, det ena verkar inte utesluta det andra.

Och internet verkar också så smått vara på väg att nå sin fulla potential – nämligen att transformeras till ett nätverk där artister direkt kan kommunicera med sina fans. När interaktionen mellan artist och konsument nu förändrats till en tvåvägskommunikation mellan nästan jämlika parter med samma intresse – musiken – kommer det att generera big business, fast bara för artisten. Mellanhänderna är ju avpolletterade. Och då tror jag stöldrarna minskar i omfattning. Det är ju få av oss som missunnar vår favoritartist en inkomst för sitt slit. Men det är ju känt. Nu gäller det bara att hitta rätt prisnivåer och se till att man enkelt och smidigt kan hitta det man vill ha (och det man inte visste man ville ha).

Gary Landström, gary@groove.se

Groove är en oberoende musiktidning som ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855
Ejpost info@groove.se
http://www.groove.se
Plusgiro 18 49 12-4

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Landström, chefred@groove.se

Redaktör
Niklas Simonsson, info@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Annonser Per Lundberg G.B.,
per@groove.se, 0735-43 59 66

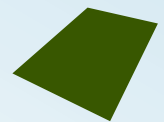
Groove-CD
Per Lundberg G.B., per@groove.se

Groovearbetare
Therese Ahlberg, Mats Almegård,
Daniel Axelsson, Mikael Barani,
Roger Bengtsson, Jesper Bohm,
Linda Campbell, Mattias Elgemark,
Gabriella Fäldt, Johannes Giotas,
Matilda Gustavsson, Torbjörn Hallgren,
Linda Hansson, Annica Henriksson, Erik
Hjortek, Alessandra Johansson-Cavalera,
Gary Landström, Johan Lothsson,
Per Lundberg GB, Isac Nordgren,
Magnus Sjöberg, Mathias Skeppstedt,
Henrik Strömberg, Petra Sundh,
Christian Thunarf, Eivind Vogel-Rödin

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.
Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck STC
ISSN 1401-7091

Groove görs i samarbete med:

GROUND CONTROL

CMM GROUP

WOPSA.SE
WEBBHOTELL

Prenumerera på Groove!

CD med ny spännande musik med varje nummer

Sätt in 319:- kronor (studenter 269:-) på plusgiro 18 49 12-4
Glöm inte ange både post- och mailadress.

Groove 10 topp 10

enligt Johan Lothsson, jl@groove.se

- Youtube.com** (fri videosajt)
Se klassiska bilder som när Iggy står på publiken under en Stooges-spelning 1970, The Knifes show filmat med mobilkamera den här sommaren, eller vad du nu är sugen på.
- Pascal – Sjuk** (låt)
Så förbannad och osminkad som bara svart samhällsskildring kan vara.
- Koloni** (klubb- och konsertarrangör i Göteborg)
... och alla andra som erbjuder alternativ.
- Gang of Four – What We All Want** (låt)
Sträng marschfunk; det är bara att rätta in sig i ledet.
- Miles Davis** (cool katt)
Exempelvis är *Sketches of Spain* sinnesnjutning i sensommarsolen.
- BLT PRF CPD – Halo of Flies** (kommande album)
Experimentell rocksmocka på Trewetha Records i höst.
- Timo Räisänen** (konsert på Arvikafestivalen)
Han dök upp som gubben i Andromeda-lådan och tog tag i publiken med sin värme.
- Tomas Ledin – Gilla läget** (svensk låt)
Äh, jag bara skoja. Gilla aldrig läget!
- iPod Nano**
En tunn liten sak, innehållande ett tusental musikstycken, i fickan vart jag än går.
- Joy Division** (band)
För alltid.

MAKE
HISTORY

Lee®

LEE
MAKE
HISTORY
TOUR
2006
PROUDLY
PRESENTS

RADIO SOULWAX PRESENTS

Nite Versions Live
2ManyDJs
PLUS GUESTS

1. SEPTEMBER 06 @ 21.00-03.00 HOURS SHARP
FACTORY, NACKA STRAND, STOCKHOLM
FREE ADMISSION - SUBJECT TO VENUE CAPACITY
FREE LEE JEANS BOAT TRANSFER TO VENUE
FROM NYBROKAJEN/NYBROPLAN 2
DEPARTURE: 19.30, 20.00, 20.30, 21.00, 21.30

www.soulwax.com/radiosoulwax

Rodeo

★ Heineken
meet you there

Pioneer
PRO DJ

SWEET MATTHEW & SUSANNA HOFFS

"Under The Covers"

Matthew Sweet - stor på egen hand - och Susanna Hoffs - det samma plus rösten i klassiska The Bangles - har gjort en skiva ihop! Tycke uppstod när de jobbade tillsammans med Austin Powers-filmerna - och på denna duoplatå tolkar dom på ett alldeles lysande vis favoriter som Love, Bob Dylan, Neil Young, Beatles m.fl. Van Dyke Parks står för arrangemangen - en kvalitetsrelease rakt igenom!

NASIO FONTAINE

"Universal Cry"

Blev i USA utnämnd till New artist of the year när debuten kom. Nu dags för den andra, det är inte för inte han kallades för den nye Bob Marley! En verklig somrig reggaeplatta som kommer leva länge, ända tills snöröjningen börjat, minst!

CURSIVE

"Happy Hollow"

Med "Happy Hollow" följer Cursive upp hyllade "The Ugly Organ" på ett mäterligt sätt. Tim Kasher & co gör, som alltid, dissonanta men ändå melodiska låtar med Tims karaktäristiska sång som ledstjärna tillsammans med blås, piano, dragospel & övrig instrumentation. Släpps på kvalitetsbolaget Saddle Creek.

CAMERA OBSCURA

"Let's Get Out Of This Country"

Så var det äntligen dags för Skottarna Camera Obscuras hett efterlängatde tredje album. Som ytterligare ett bevis för deras sverigekärlek så är "Let's get..." inspelad i Stockholm och producerad av Jari Haapalainen (Moneybrother, Concretes mfl). Jari's produktion har gett deras 60-tals influerade indie-pop ännu mera struktur & färg. Detta är något för alla som gillar Belle & Sebastian.

THE HIDDEN CAMERAS

"Awoo"

Pop! Ingen gör pop som Hidden Cameras! Sveriges mest älskade kanadensare är äntligen tillbaka med ett helt nytt album i storslagen stil. Ett perfekt soundtrack till sommaren. 13 nya spår att förälska sig i.

CSS

"Canselde Ser Sexy"

Subpop fortsätter att förtjusa våra öron med platta efter platta och i och med CSS får de oss att tokdansa också. Detta är den perfekta syntesen av B52's, Tom Tom Club tokglädje och Stereo Total, Yeah Yeah's och Le Tigre lite taktfastare indierock fast utan de senares mörker och plakatskrivande.

BORDER
MUSIC

border music
border music
border music

Hello Saferide

Annika Norlin

Efter en stunds tyst begrundan ställer Annika Norlin frågan:

– Vad tycker du om att alla skriver att dina låtar är så sockersöta?

– Det är lite konstigt men min mjuka ganska ljusa röst upplevs nog rätt så sockersöt, svarar Hello Saferide.

Annika Norlin som varit programledare för Musikjournalen Live i P3 under våren är också Hello Saferide. Journalisten och artisten från Östersund fick tillfället att ställa en fråga till sitt popalias som spelas mycket på radion. Under sommaren har hon spelat på i stort sätt alla svenska festivaler. Hello Saferide har slagit igenom.

Hur känns det att vara popstjärna?

– Vet inte om det känns så mycket. Jag jobbar som vanligt, åker ut och spelar, får lite ryggdunkningar, blir lite rädd och kan inte sova ibland, säger Annika Norlin.

Det kan tyckas märkligt att Hello Saferide spelas så mycket på radioka-

nalen hon jobbar för. Annika Norlin förklarar att hon inte är kompis med musikläggarna, och att det är många anställda på P3 som har band och inte blir spelade. Dessutom visste de inte vem som låg bakom Hello Saferide när de började spela hennes låtar.

Musiken i fråga finns på debutalbumet *Introducing Hello Saferide...* som släpptes i höstas. Annika Norlin har alltid skrivit mycket låtar men det är först nu som de spelas in och ges ut. Den sentimentalt fina duetten med Firefox AK gav namn till EP:n *Long Lost Penpal* i vintras, låten gick upp på Trackslistan. I juni släpptes ytterligare ett minialbum med lika charmiga indiepopmelodier och vardagliga, nästan neurotiska texter.

– Jag har nog svårt att ta till mig dom storsvullna gesterna. Själv känner jag nog mest när det är det stora i det lilla och tvärtom. Jag gillar gamla country-

texter när man går ner på saker väldigt konkret så där.

Kan du identifiera dig med låtarna du skrev för flera år sedan när du spelar live?

– Ja, men det krävs att jag letar lite. *My Best Friend* skrev jag som en skämthyllning till min bästa kompis när jag reste och saknade henne. När vi spelar den får jag försöka bygga upp nån pep och känna ”fan vad jag verkligen gillar mina kompisar”. Jag blir helt slut efter varje spelning när jag måste kasta mig mellan mina känslolågen för att det inte ska bli blaséartat.

Vad betyder popmusik för dig?

– Jag skulle gärna vilja tro att jag är en ganska harmonisk person. För jag får ut så mycket känslor genom att skriva eller lyssna på musik. Om jag hör en bra låt så kan jag nästan börja grina eller bli väldigt glad i flera dagar. Popmusik har en väldigt stor roll i mitt liv och kommer förhoppningsvis alltid att ha det.

Till Musikpaviljongen på Liseberg tidigare i sommar lockade Hello Saferide stor publik. Och när Annika Norlin klivit av scenen bildas en kö av beundrare som vill krama om henne, ge presenter eller bara prata om förlorade brevvänner.

Johan Lothsson

3 frågor till...

Steve Gullick

...Kurt Wagner i Lambchop, aktuella med albumet *Damaged*.

Först återutgivningarna av Lambchops fyra första album, en samling med singlar och rariteter, och så nu ett nytt album. Hade ni tänkt erövra hela året, göra det till ett Lambchop-år?

– Haha... Nja, vi får väl se hur det blir. Återutgivningarna är det mest skivbolaget som haft hand om, men jag är ändå stolt över dom första skivorna. *Damaged* är mer som de tre senaste albumen, men mer sammanhållet än *Aw C'mon...*, som mer var som ett album med olika slags låtar på. *Damaged* är mer sammanlänkad, mer fokuserad. Sen är den också lite mer sparsmakad, lite mer som *Am a Woman* i musik och arrangemang. Jag är väldigt nöjd med den, det känns som att den ligger mig väldigt nära.

Det är rätt många inblandade på skivor och spelningar. Hur många medlemmar har Lambchop egentligen?

– Vi är väl egentligen en sex-sju stycken som är kärnan i bandet. Sen tar vi in folk beroende på vad som behövs och vad som fungerar bäst; blås, stråkar och sånt.

Ni skrev i en tidig pressrelease att ni var ett countryband för att kunna se vilka recensenter som lyssnat på skivan eller inte...

– Javisst. För att vår musik inte alls var speciellt countrylik. Jag vet inte om man kan dra några slutsatser av det faktum att etiketten fortfarande hänger med, men det finns väl ändå något i vår musik som anknyter till det. Vi kommer ju från Nashville, så hela countrykulturen finns ju nästan nedärvt i allt vi gör. Fast å andra sidan kommer ju de flesta countryartisterna från Kanada numera.

Magnus Sjöberg

Sunshine reggae

Utanför Jossans lilla lägenhet med kokvrå och diskberg på toaletten väntade en helt underbar sommar dag. Solens värme gjorde sig påmind av strålar som träffade mina bara axlar genom gardinernas glipor. Det var jag och Jossan, min kompis sedan 8:an, som satt hemma på hennes golv och drack kall öl innan vi skulle in till Folkets Park. Det var mitt på dagen.

Vi hade köpt biljetten till Skåne reggae-festival en månad innan för att vara helt säkra på att vi skulle komma in. Det enda vi pratat om i en månad var om hur kul det skulle bli och om de artister som skulle komma. Det var svettigt och vi hade linnen på oss. Våra största förväntningar hade vi på Peps Persson, som skulle uppträda med sitt Blodsband, och så hoppades vi att Gregory Isaacs skulle framföra sin sköna *Night Nurse*.

Och så var det där bandet som Jossan tjtatat om. Deras platta hette *Tändstickor* och enligt Jossan skulle de vara störstsköna live. ”Lyssna på det här” sa hon och satte på just dem. Ur högtalarna strömmade Leias nakna ärliga röst och träffade mig rakt i hjärtat. En halvtimme senare var jag förälskad – i en röst, i ett band. Vi sprang till parken för att lyssna på dem live. Och bra var det. Förälskelsen övergick snabbt till kärlek och jag kommer aldrig glömma mitt första möte med Svenska Akademien. Leia med den nakna ärliga rösten var i och för sig sjuk, men resten av bandet var grymma på scen. De slog Peps med hästlängder.

Detta året är det dags igen för det bästa av reggae i sommarsolen på gräset i parken i Malmö. Festivalen har bytt namn till Swea reggae festival för att den numer även kom-

mer till huvudstaden. Jag och Jossan är lika laddade som förra året, om än inte lite mer. Detta årets stora namn är Jimmy Cliff, Alpha Blondy, Eek-a-Mouse, Helt off, Looptroop och Kung Kodum. Men säkerligen kommer de band som jag vet minst om knocka mig redlös med sin musik och göra mig till en hängivet fan. Detta året längtar jag efter att få uppleva det kubanska bandet Sonora Universal med ledaren och gitarristen Cesar Hechavarría. De är kända för att de med ett öppet sinne lyckats blanda jazz och reggae med den klassiska kubanska musiken på ett alldeles eget sätt. Ja, förväntningarna är höga. Men egentligen är det som behövs för en lyckad dag: sol, ett skönt sittunderlag och rätt sällskap.

Givetvis är det många i Sverige som tror att reggae festival är synonymt med

stenhoga rastafaris, moln av cannabisorök och oseriösa människor. Förra året var det ramaskri i media för att det luktat gräs ända in till lilla torg och på grund av att vissa artister inte kunde uppträda för att de ansökt om visum för sent (läs Sizzla). Och kulturskillnaderna gjorde vissa artister och besökare förbannade. Om du inte var där förra året eller detta – läs om hur det var på min blogg.

Therese Ahlberg, www.prettytess.blogg.se

krönika

Deportees

Påläggs- kungarna från vildmarken

Peder, Anders, Jonas och Mattias har gjort en ny platta som släpps i slutet av september. Men Deportees är mitt i ett kreativt rus där sex nya låtar redan skrivits. Att hålla igen är inte deras stil.

Artister är också vanliga dödliga med vardagssysslor. Det spelar ingen roll att man har singelrotation på radio. När jag ringer går Deporteesångaren Peder Stenberg runt i kallingarna hemma i Vindeln utanför Umeå och dammsuger inför flickvännens föräldrars ankomst. Så långt ifrån popglamour man kan komma. Men på scen är han en annan varelse. – Jag är en utpräglad maximalist! Inte att jag går omkring i minkpäls och konstig hög hatt, men jag är personligen inte intresserad av subtila saker. Jag gillar när det är direkt. Det är naivt att säga att "musiken talar för sig själv", den mest engagerande musiken använder det visuella också.

Bandet bestående av de två brödraparen Stenberg/Lidström är aktuella med episka singeln *Damaged Goods*, en uppläst Dylan/Springsteenrykande poprockdänga. – Jag har haft en fanatisk Bruce-period, men det var länge sedan. Men jag gillar

hans metaforer, i hans texter flyter kärlekstexter och politiska nivåer samman på ett bra sätt.

Refrängen i er singel går "You can argue baby but we're damaged goods for good", det låter rätt deppigt?

– Nej, den är som ett upprop till förening i klassisk punkstil. Att vi alla har mycket gemensamt. Det är kul att en hyfsat lugn låt fungerar ändå.

Var spelade ni in plattan?

– Tillsammans med Björn Yttling och Pelle Gunnerfeldt på olika ställen i Stockholm. Det var skönt att släppa in producenter i processen och lita på deras omdöme, som externa parter. Vi är ju påläggskungarna

och höll på i sju månader med att lägga på stråkorkestrar och sånt.

Less is more är inte er grej, alltså?

– Nej.

Alla i bandet bor ju i Norrland, var det inte jobbigt att livet blev splittrat under så lång tid?

– Nej. Vi har kämpat i 13–14 år nu för att hitta vår publik, så nu är det ingen klagan som gäller. Jag är sjukt tacksam.

Två år gamla plattan *All Prayed Up*, som innehöll hits som *Not Tonight* och *Arrest Me 'til it Hurts*, låt extremt mycket Prince. Svettig och kvidande funk straight out of Norrland liksom. Men nu är soundet mer jordnära.

– Under jobbet med förra plattan var vi

sjukt insnöade på The Band och Prince, men nu lyssnar vi på andra saker.

Som vad?

– Misfits och Fleetwood Mac, Stones 80-talsplatta *Tattoo You* är också underskattad, och nya saker som Arctic Monkeys och Strokes. Men det hörs nog inte i vår egen musik.

Nya låten *Line of Fire* gillar jag, den är suggestiv.

– Ja, det är en becks svart låt som vi spelade in live i Atlantisstudion. Under alla år vi hållit på har jag aldrig fått en så suggestiv och skön känsla som när vi spelade in den. Och vi var inte ens fulla eller så när vi gjorde den.

Gary Landström

Vart tog musiken vägen?

krönikan

Sitter på stranden i Turkiet och funderar på vart musiken tog vägen. När blev hela världen en enda stor tråkig reklamplatare för Los Angeles? Jag är på semester och förundras över hur lite som hänt sen jag lämnade Stockholm. Vad jag försöker säga är att borde inte en fyra timmars flygresa till en helt annan kultur föra med sig mer? För det är väl inte USA jag åkt till?

Går man ut på en bar här så möts man av Lil' Kim, 50 Cent, Rihanna och Sean Paul. Massor av Sean Paul. Det är inte precis det senaste, men inte långt efter. Ibland lyckas de smyga in en gammal fågeldans på tyska eller något med Neil Diamond, men annars är det 100% hiphop och r'n'b.

Likadant är det på radion. Satt härom dagen och rattade in den lokala stationen och den låt precis som Mix Megapol, NRJ

eller allt vad de heter hemma. Till och med jinglarna låt likadant. Och vad spelade de? Sean Paul, Busta Rhymes, P Diddy, Fort Minor, Christina A och TJ, bland annat. Inte en turkisk ton och inte en enda gitarr. Rock verkar inte existera.

Och värre blir det när man slår på MTV. Det verkar finnas två olika MTV här, en turkisk och en fransk. Den franska visar hiphop 24 timmar om dygnet, inga undantag och bara videor. Inget annat än videor. Inga *Cribs*, *Real World*, danstävlingar eller annat trams som MTV har blivit i Europa och USA. Och det är 50 % fransk hiphop (som för det mesta ser ut som amerikansk: tjejer i string som dansar och män som röker gräs och försöker se ut som gangsters i tuffa bilar) och 50 % amerikanska (tjejer i string som dansar och... ja, ni fattar). De visar Rihanna

om och om igen och sen Underground Kingz med Ridin Dirty tills man spy.

Men vad är det som hänt? Har vi med vår musik och kultur tagit över och trängt bort allt annat eller är det detta de vill höra? Eller är det till och med så att turism är så pass viktigt att allt fått trängas åt sidan så att vi som besöker med våra feta plånböcker och dåliga hyfs ska kunna vara glada och trivas? Jag hoppas inte det, men är inte helt övertygad.

Men vart i all denna totala dominans tog rocken vägen? Fanns det ingen plats, inget intresse eller är det ett tecken på att rocken sakta men säkert kommer att dö och ersättas av jinglar, Black Eyed Peas-leksaker på McDonalds och tuffa män i bilar? Det närmaste jag kommit är en (1) video med Red Hot Chili Peppers, sent, sent en kväll

på franska MTV. Men nu var det ju i och för sig länge sedan RHCP var rock eller att de betydde nåt. Sen finns det nere i hamnkvarten en rockbar som heter just Rock Bar. Men här dominerar musiken av ett liveband med utbrända briter som jamar blues. Och jag vet i fan om det räknas.

Om Turkiet har något att säga till om verkar Underground Kingz vara världens bästa band.

Mathias Skeppstedt, mas@groove.se

Bullet for My Valentine **Hårda och blyga**

Eivind Vogel-Rødin

Bullet for My Valentine är något så ovanligt som ett metal-band från Wales. Wales får oss väl annars mest att tänka på får, alkoholiserade skådisar, regn och gröna kullar – inte fyra svartklädda slynglar i solglasögon som älskar Pantera.

När jag möter killarna backstage på Hultsfred står alla fyra och svertas i solen och försöker se hårda ut, vi skakar i hand och de säger att jag får prata med allihopa. Men basisten Jay och Michael som spelar gitarr sätter sig snabbt ner och tar över medan de andra två medlemmarna ger upp och går därifrån.

– Vi är väldigt stolta över att komma från Wales. Det finns knappt på kartan och under många år har inget kommit därifrån, så det har varit en kamp, säger Jay. – Det är bra att folk har börjat intressera sig för Wales tack vare våra framgångar, fyller Michael i.

Bullet for My Valentine bildades 2003 och sedan dess har allting gått otroligt fort. 2004 fick de öppna Download-festivalen i England och året efter blev de signade och släppte sin debutplatta *The Poison*. Och det märks att grabbarna fortfarande inte verkar ha koll på vad som händer, allt bara rusar på i expressfart. De är blyga och har egentligen inte

så mycket att säga utan försöker mest se rock'n'roll ut. Oftast får jag ett ja eller nej till svar eller ett nervöst skratt. Enda gången de riktigt visar intresse är när vi börjar prata om musik, andras musik.

– Vi älskar Iron Maiden, Metallica, Pantera, Megadeth and Judas Priest. Mest old school alltså?

– Vi har inte rört oss vidare sen dess, det var så bra att vi stannade där. Men vi lever i 2000-talet, så det kombinerat med våra influenser har skapat vårt sound.

De hamnar snabbt i en diskussion om världens bästa skiva: *Master of Puppets*, Maidens *Somewhere in Time* och Panteras *Vulgar Display of Power* enas de om.

Vad som är intressant med bandet är att de har väldigt känsliga texter.

– Vi skriver nästan bara om förhållanden, det har bara blivit så, vi har inte varit med om så mycket annat.

Hur gjordes albumet?

– Allting gick så fort, så otroligt fort, vi hade nästan tillräckligt med låtar för en

skiva, men vi fick ändå skriva ett par i studion lite snabbt.

Hur kommer det sig att ni valde Colin Richardson som producent?

– Han har spelat in skivor vi gillar, Machine Head-plattan och Carcass *Heartwork*.

Var fick ni namnet Bullet for My Valentine ifrån?

– Vi satte oss på puben med ett block och en penna, beställde in öl och sa att vi fick inte lämna bordet innan vi hade ett namn. Vi ville ha något som låt bra och coolt och hade med våra texter att göra. Till slut kom vi på Bullet.

De återkommer hela tiden till hur lite tid de har och hur lite de hinner med. Men tidigare i somras hade de en vecka ledigt och skrev låtar till nya plattan. De kan knappt vänta tills de kan spela in den. Men det blir nog inte förrän nästa år.

Mathias Skeppstedt

Några artister och deras **fävo-plattor**

Mike Skinner The Streets

The Beatles
Sergeant Peppers Lonely Heart Club Band
(Capitol, 1967)

”Det är en självklar skiva för många, tyvärr. Lite trist val kanske, men den har allt. Den är eklektisk och låter som en samling, för den spretar åt olika håll, men det är stora poplåtar. Jag har haft den på kassett väldigt länge, men nu har jag köpt den på CD också. Beatles har nog inte inspirerat mig mer än någon annan, men de var ett gigantiskt band så klart.”

Ed Harcourt

Tom Waits
Closing Time
(Asylum, 1973)

”Jag lyssnade på Tom Waits i kronologisk ordning när jag var 18. *Closing Time* var den första jag hörde med honom och antagligen därför jag gillar den så mycket. Den fick mig att tänka ”hey, I can do that!”. Och det resulterade i att jag började skriva låtar.”

Jonas Ekdahl Evergrey

Kiss
Alive!
(Casablanca, 1975)

”Det finns så många plattor jag tycker är helt grymma, men en favorit är Kiss *Alive!*. Den har starka och bra låtar från början till slut, det är en liveskiva som verkligen känns ”live” när man lyssnar på den (trots att dom har gjort mycket pålägg i efterhand, men vem bryr sig – inte jag i alla fall). Och dessutom är ju Kiss ett av världens bästa band – då är det ju klart att dom även måste ha gjort ett av världens bästa album. Annars stämmer det ju inte.”

Bakom masken

Eivind Vogel-Rödin

De bildades i mitten på 90-talet, men splittrades på grund av Slipknot. Men våren 2002 såg sångaren Corey Taylor och gitarristen Jim Root till att köra igång igen. Snart är de aktuella med plattan *Come What(ever) May Be*. Kanske betyder det slutet för Slipknot.

Ibland tror man att det ska vara på ett helt annat sätt än det är. Träffar man gitarristen i Slipknot förväntar man sig vissa saker. En sak jag inte förväntade mig var den två meter långa man som brann för musik på ett sätt jag aldrig upplevt förut. Jim Root älskar vad han gör och varje minut på dygnet, hur tråkig eller jobbig den är, är en gåva som han tänker vårda så länge han kan leva på musiken.

– Bor du här? I Sverige?

Jim tittar på mig och sveper med armen över Hultsfreds camping.

– Hur gör du det? Jag menar, jag har aldrig sett så många vackra kvinnor någonsin. Jag vaknade upp i bussen i morse och tittade ut genom fönstret och bara tänkte ”wow”!

Stone Sour är en mindre brutal och intensiv variant av Slipknot, de har myck-

et mer melodier och mer gemensamt med Alice In Chains än Slayer, fast med Corey Taylors röst är det svårt att koppla bort Slipknots speciella magi.

Är det enklare att spela i Stone Sour, med tanke på att du kan vara dig själv utan masken?

– Totala motsatsen, det är jättejobbigt. Jag är en naturligt blyg och reserverad person så utan masken står jag mest i bakgrunden och gömmer mig. Men jag jobbar på det, men det kommer att ta ett tag.

Jim Root är otroligt lång och ser väldigt allmogligt ut, inte alls det rock'n'roll-monster jag förväntade mig. Han lyssnar noga på varje fråga och ser till att jag får veta precis det jag behöver. Han är kort och gott en av de trevligaste och enklaste

musiker jag haft nöjet att prata med. Han berättar om nya plattan.

– Vi hade ingen plan alls, vi gick bara in i studion för att se vad som hände. Du vet, vi skriver ingenting ihop eftersom vi alla är ute på annat hela tiden. Jag skriver i bussen med Slipknot, Josh skriver när han är hemma, Sean skriver när han kan och Corey skriver sina poplåtar på akustisk. Så det blir som det blir.

Är du nöjd med skivan?

– Det är jag, men jag är rädd att den är lite för polerad, att lite av vår edge försvunnit. Men visst är jag nöjd, fast det hade varit skönt att ha en månad till i studion, att fixa till vissa saker, att utveckla vissa låtar mer. Att kanske hinna med att spela in några låtar som är riktigt bra som vi aldrig hann med.

Kommer dom att dyka upp någon annanstans?

– Det finns en låt som heter *Lazarus* som jag personligen tycker är bättre än *Zyxx Rd*. Men vi hade dåligt med tid och Corey ville jobba på *Zyxx Rd*. Det finns också en som heter *The Orphan* som jag tror kommer att dyka upp nästan, någon gång. Men så är det.

Hur ser framtiden ut, finns det plats för både Stone Sour och Slipknot?

– Jag vet vad som gör mig lyckligare att jobba med. Du vet Slipknot är ett så otroligt kaotiskt band, så mycket olika människor, olika egon. Jag har svårt att se att ett sådant band ska hålla länge till. Jag tror inte våra kroppar håller för det länge till.

Mathias Skeppstedt

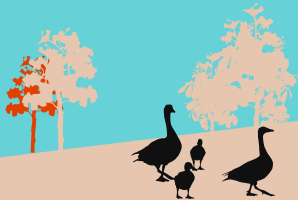

MALMÖ FESTIVALEN

18-25 AUGUSTI 2006

Yeah Yeah Yeahs (US), The Sounds, Front Line Assembly (CA), Gogol Bordello (US), Pennywise (US), Issac Delgado (CU), Svenska Akademien, R. A. The Rugged Man (US), Lena Philipsson, Buck 65 (CA), Christer Sjögren, Atomic Swing, Tiger Lou, Timo Räisänen, Susana Baca (PE), Advance Patrol, The Bellrays (US), Soilwork, David and the Citizens, You Say Party! We Say Die! (CA), Max Peezay, Dungen, Snook, m. fl.

Se www.malmofestivalen.se för mer info.

SYDSVENSKAN
FESTIVALSPPONSOR

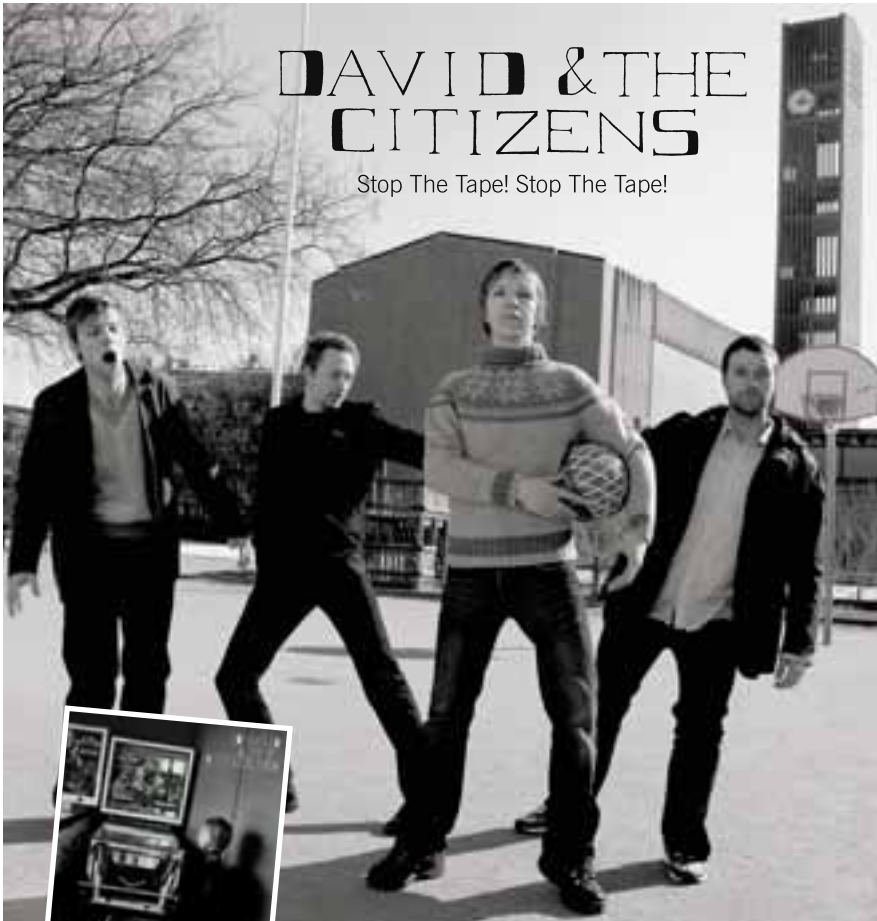
ÅBRO
HUVUDSPONSOR MÖLLEPLATSEN

Malmö stad
ARRANGÖR

DAVID & THE CITIZENS

Stop The Tape! Stop The Tape!

Ny skiva i butik 16:e augusti!

WWW.STOPTHETAPESTOPHETAPE.COM

WWW.DAVIDANDTHECITIZENS.COM WWW.BADTASTERECORDS.SE

denison witmer

Are You A Dreamer?
Ny skiva i butik 30:e augusti!

BTR 101 CD

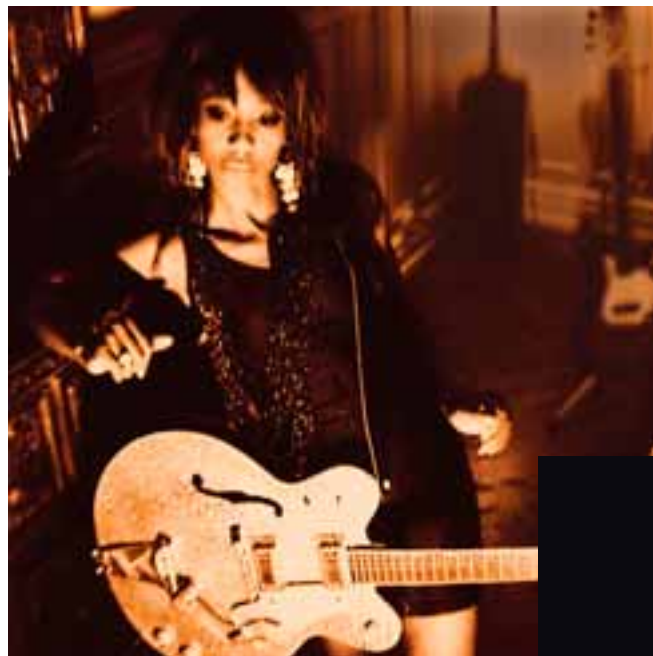

Featuring guest performances by The Innocence Mission, Sufjan Stevens, James McAlister (Ester Drang), and Shara Worden (My Brightest Diamond)

www.badtasterecords.se
www.denisonwitmer.com

blågult guld

Äkta kärlek

Kan man komma undan med att kalla sitt band Äkta kärlek? Och köra reggae? På svenska?

Det tycker Matilda Sjöström och Stina Göransson som nyligen flyttat ur sin gemensamma lägenhet ”på 10:e våningen” i Biskopsgården i Göteborg. Nu är de särbo för att Matilda ska bo närmre sitt barns dagis.

Duon har jobbat tillsammans och i höst ska de plugga ihop, så de är tajta på riktigt. Och de verkar ha äkta känslor för sin musik.

– Vi är inte bara tjejer, vi är bra också, skojar Stina.

De är inga färskingar i branschen trots att Äkta kärlek bara funnits i nio månader, de har även kört hiphop, sjungit med andra reggaeband och fixat

klubbar. Det var förra sommaren de bestämde sig att bilda band.

– ”Vi måste starta nånting” sa vi, något elektronisk eller hiphop, berättar Matilda. Men så fick vi en fråga från en kompis som skulle ha reggaeclubb på Storan i Göteborg så det blev reggae istället.

– Planen är att bli lika stora som Timbuktu, fyller Stina i.

Låttexterna var både engelska och svenska i början men snabbt fattade de att folk faktiskt reagerar på texterna om de förstår dem med en gång. Många, framförallt tjejer, kommer fram och kommenterar deras direkta texter.

– Vi är inga hippies eller mesar med di Leva-stuket bara för vi heter Äkta kärlek, menar Matilda.

Liggadoren är en given favorit som tar upp skillnaden mellan killars och tje-

jers sextuplet med refrängen ”vad ska jag göra/för att få gånga med så många som möjligt?”. Skönt utmanande i Sverige 2006 när jämlikhet borde vara något självklart.

Bandets potentiella hit heter *Äkta kärlek* och är en upptempohyllning till öppenhet och glädje i alla relationer: ”Äkta kärlek från oss till dig/är det nåt att ha så säg?”. Live får den igång vilken lokal som helst.

Och när de får tid att spela in låtar och det blir dags för album har de redan titeln klar.

– *Ja tack, lätt.* Från textraden ”Frågar du mig om äkta kärlek/svarar jag ja tack, lätt”.

Att bandnamnet är klockrent torde därmed vara bevisat.

Gary Landström

Tapefly

Med tankar kring både det yttre och framtiden skapar Göteborgsduon Tapefly drömsk pop och rock med såväl glammiga som psykedeliska influenser.

Ätta år tidigare bestämde sig Christina Löwenström för att satsa på musiken. Hon träffade producenten Johan Forsman, som jobbat med bland andra The Soundtrack of Our Lives och Håkan Hellström. Christina och Johan blev förälskade, istället för musik blev det två barn. Tapefly har under tiden sakta fått växa fram.

– Vi har spenderat våra kvällar med att göra musik medan barnen sovit, säger Christina som till vardags är stylist.

I höst släpps albumet *Electric Bird* som föregåtts av en singel med samma namn. Med Botaniska Trädgårdens färgglada blomsterspråk som kuliss förklarar de idén med Tapefly.

– Det får inte vara för tråkigt. Om man tittar på slutet av 80-talet så var det lite glammigt. Maximalism har vi snackat om väldigt mycket, att det blir ett äventyr på nåt sätt. Ett futuristiskt tänkande som fanns på 50-talet om hur framtiden ska se ut. Science-fiction är ett outtömligt text- och idélager, säger Johan. **Vad är spännande med det futuristiska?**

– Evigt liv. Johan är väldigt intresserad av det, säger Christina samtidigt som hennes man nickar medgivande.

Musikaliskt är skivan ganska bred. Hur har det blivit så?

– Det är där vi två som individer kommer in, säger Christina Löwenström. Jag älskar Grace Jones, som sista låten är inspirerad av, hon är en stilikon. Vi pratade lite om Andy Warhol när vi kom in på stil. Klatschiga färger som på 80-talet när jag växte upp med Roxy Music och Bryan Ferry. Det var mycket mode så vår glammiga sida kommer från mig.

– Där har vi det, varför vi låter som vi gör. Båda sidor finns där, säger Johan Forsman, som istället lyssnade på Loop, Spacemen 3 och Stone Roses.

Johan Lothsson

Enter the Hunt

Krister Linder är sångare i Enter the Hunt, ett metal-band. Bandet, som hade funnits några år, frågade Krister om han ville sjunga på en låt eller två. Dåvarande sångaren, Björn Flodkvist, en gång bakom mikrofonen i Candlemass, ville fokusera på gitarrspelet. Krister tänkte först att det skulle vara ett kul sidoprojekt.

– Men från att jag provat skriva och sjunga med dom så var jag helt hooked på det. Det fanns ingen annan plats i min vardag där jag fick utlopp för den energin. Enter the Hunt kom direkt att bli ganska viktigt för mig personligen.

Krister Linder är tidigare känd som sångare i Dive och Grace, och släppte under 90-talet flera ambient techno-plattor. Skillnaden mellan dessa elektroniska album och Enter the Hunts massiva gitarrmattor är stor, minst sagt.

– Jag är uppvuxen på hårdrock i Märsta. Som tonåring var jag på konserter med Iron Maiden, Accept, Judas Priest, Saxon, AC/DC... Det var hårdrock för hela slanten. Sedan expanderade min smak, och jag har haft andra faser av mer subtil och sublim musik. Men nu på senare tid har jag hittat tillbaks till den genren.

Hur kändes det att sjunga på ett helt annat sätt än du brukar?

– Dom av mina projekt där jag får tänja mina gränser och testa något utöver min rutin finner jag skitstimulerande. Det var väldigt spännande att få sjunga hårdrock för första gången i mitt vuxna liv. Detta är ännu hårdare och råare än det jag lyssnade på i tonåren.

Hur skriver ni låtarna?

– Det är jag som skriver texterna, men dom kommer ur bandets larm. Vi jammar fram det mesta, vi försöker vara så mycket i nuet som möjligt, och inte conceptualisera. Så fort vi blandar in skallen blir det bara platt.

Bandets skiva *For Life. 'Til Death. To Hell. With Love.* kommer ut i slutet av augusti. Krister tycker det är väldigt roligt att Enter the Hunt har skivkontrakt, men poängterar att de spelar tillsammans för att det är kul och inte för att bli kända. De kommer aldrig ändra sig för att passa in i någon mall.

– Vi kör bara den här grejen så länge vi är stimulerade av det.

Kristers elektroniska plattor (bland annat under namnen Yeti, Tupilaq,

Solaroid) har varit mestadels instrumentala. På hans nya soloplatta, som kommer i september, är det istället sången som är i fokus.

– Jag känner att jag blivit grym producent på dom senaste åren, men det ska nu underkasta sig vad som är min egentliga kärlek, att sjunga.

Enter the Hunt och Krister Linder solo är milsvida från varandra. I en falllet skriker Krister fram texterna utan pardon, och i det andra snarare viskar han, i betydligt lugnare tempo. Krister menar att när han är hemma med sig själv känner han inget behov av våldsamma känsloutbrott.

– Jag skulle aldrig komma på tanken att göra hårdrock till mig själv. Jag graviterar mer mot friden och stillheten. Jag är inte metal.

Krister vill inte vara låst till ett format, eller behöva göra det som andra förväntar av honom.

– Jag kommer göra precis vad jag känner för. Det är det viktigaste för mig, att kunna förbli fri och uttrycka det jag känner är sant i nuet.

Henrik Strömberg

vi hjälper er med

CD pressning mm

CMM GROUP
- CD and DVD duplication services

tel 08-545 706 70
info@cmmgroup.se
www.cmmgroup.se
Torshamnsgatan 39
box 1017, 164 40 Kista

Soulfly

Sa nån Ozzy?

Nick Steerer

När Max Cavalera lämnade Sepultura 1996 var det inte många som trodde att han fortfarande skulle revolutionera metalen tio år senare. Men med Soulflys första album gjorde han precis det och *Dark Ages* fortsatte trenden.

När Sepultura turnerade brukade Max på sin rider ha en fotbollströja från varje lands landslag som de spelade i. Denna bar han sedan på konserten, så stort var hans fotbollsintresse. Då. När jag träffar honom nu håller gruppspelet i VM fortfarande på och Brasilien har precis spelat. Hur går det att turnera medan VM håller på?
– Jag har faktiskt inte sett en enda match än.

Det märks att Max inte riktigt är med i matchen, jag ställer några frågor till och han tittar tomt på mig länge varje gång innan han svarar, det verkar som att han inte förstår frågorna. Jag säger att det är andra gången de spelar i Hultsfred och Max verkar inte vara medveten om detta. Bredvid oss sitter hela tiden hans fru och manager Gloria, anledningen till att han för evigt bröt med sin bror och Sepultura. När han är osäker på en fråga tittar han på henne och hon antingen nickar eller skakar på huvudet, så att han vet om han får svara eller ej. Det hela är väldigt tragiskt. När han väl svarar är svaren långa och leder ingenstans, hans ord går i cirklar och hittar inte riktigt ut.

Hur kommer det sig att du började producera Soulflys plattor själv?

– Gloria sa åt mig. Jag visste inte att jag kunde och hon sa att det var dags att jag tog över det. Hon är suverän och vet precis vad som är bäst för mig.

Var kom titeln till *Dark Ages* från?

– Från ett klistermärke på en bil: "When religion ruled the world they called it the dark ages". Svart humor. Jag fattar inte att band inte redan använt det namnet. Det hände alltid i Sepultura, vi släppte ett album och det fanns alltid redan ett med det namnet, så nu kollar jag oftast innan.

Max ser sliten ut, äldre än vad han är och med dålig hy. Hans ögon är rödsprängda och det känns lite tungt att sitta framför en gammal idol i det här tillståndet.

– Jag rökte på precis innan du kom, jag gör alltid det en timme innan jag går på scenen, är hans förklaring.

På de senaste Soulfly-skivorna har de brasilianska influenser mer och mer bytts ut mot en mer allmän världsmusik. Max har flörtat med serbisk och kroatisk musik och haft turkiska musiker med, bland annat.

– Det kommer inte naturligt, jag jagar rätt på musiken. Jag reser till länder som intresserar mig och spelar in och suger upp inspiration. Jag vet inte om nån märker det på mina skivor eller bryr sig men för mig gör det musiken väldigt speciell. Märks det i din skivsamlingen också?

– Jag är ett stort fan av Paul Simons *Graceland*, och jag är ett stort fan av dub. Dubmusiken har den stämning jag letar efter. Det är det jag lyssnar på mest. Mycket Peter Gabriel också. Alla andra metal-band missar så mycket genom att vara trängsynta.

Lyssnar du inte på metal alls längre?

– Jag gillade Korn när dom kom, och Deftones också. Men jag tycker inte nån av dom gjort något bra på länge, alldeles för kommersiellt. Jag gillar Massive Attack, det är ett riktigt metalband.

Hur kommer det sig att du hållit så länge? 20 år i branschen är mycket.

– Jag gör bara musiken, det är Gloria som är geniet, hon gör allt. Vi är som Den siste mohikanen, vi är dom sista som kan turnera helt utan radio och uppbackning. Men det är svårt, det är ett hårt liv. Men man behöver inte sälja sig, man behöver inte kompromissa.

Max klappar sig på hjärtat och skratrar.

– Det måste finnas här, allt måste finnas här. Skrik som du vill, skrik vad du vill, men skrik.

Men inte bara hans fru Gloria är med, även hans son Richie, som sjungit på två Soulfly-skivor och numera också är med på scenen.

Gillar din familj att följa med?

– Nej, bara Richie. De andra tycker det är trist och töntigt, skrattar Max hest.

Jag kan inte låta bli att tänka på Ozzy hela tiden. Max verkar lika toppstyrd av sin fru och precis som Ozzy verkar det nödvändigt för hans överlevnad. Men så fort Max kliver upp på scenen senare på eftermiddagen och låten *Babylon* från *Dark Ages* rullar igång är det som att en ny Max står på scenen, en man full av energi och livslust. På scenen står legenden jag ville träffa.

När jag efter intervjun ber honom signera några skivor, skriver han snabbt sitt namn på Soulfly-plattan och skjuter Sepulturan ifrån sig på bordet.

– Jag signerar inte Sepultura-plattor.

Mathias Skeppstedt

Mando Diao

Sagan om Björn

Björn Olsson är skum och hatar Stockholm. Pelle Gunnerfeldt fungerade inte och under veckan på Orust gick tiden så fruktansvärt sakta. Mando Diaos nya platta har varit den enklaste att göra men samtidigt den svåraste. Men för en gång skull handlar den inte om dem själva utan om alla andra.

Björn är förra gitarristen i Union Carbide Productions och Soundtrack of Our Lives, en skygg producent som kan förvandla vad som helst till skönhet, medan Pelle är Firesides gitarrist och den man som just nu producerar de intressantaste banden i Sverige. Men det här ska bara delvis handla om dem, mest handlar det om ett hårt arbetande band från Borlänge som heter Mando Diao.

Vi träffas i Björn Dixgårds lägenhet i Vasastan i Stockholm och även om jag blivit tillsagd att jag bara får prata med Björn och lyssna på nya skivan *Ode to Ochracy*, så sitter hela bandet ihoptryckta i en liten soffa under en enorm karta över Dalarna. På TV:n visar VH1 gamla videor från 80-talet som kommenteras högt medan Dixgård gör kaffe i köket.

Det var meningen att Björn Olsson skulle producera den nya skivan, men det var problem hela tiden. Gustav Norén som gör en perfekt imitation av producenten säger skrattande:

– Ska den släppas i Tyskland, ojoj, det här blir mycket.

Han berättar hur de retade Björn i studion med att prata om hur stora de var.

– Vi sa att den skulle släppas över hela världen och Björn bara blev räddare och räddare.

Så han fick ångest och orkade inte med det längre och hoppade av via ett SMS, bara för att komma tillbaka igen, och igen. Till slut fick grabbarna säga ifrån och bestämde sig för att göra jobbet själva.

– Men han kunde fortfarande inte släppa plattan så han började försöka producera den via SMS var 15:e minut. Vi kunde stå i studion och spela när det pep till i telefonen: ”Använd inte sån och sån mick på den låten, det förstör allt”, skrattar Gustav och tar lite mer kaffe.

Med Björn åkte de till studion på Orust för att spela in, men fick inte mycket gjort utan badade mest och fikade och försökte övertyga Björn om att han kunde göra jobbet. När han var bra var han otrolig, de spelade in låtarna live och han försökte få dem att förstå att de måste låta som att de stod i en skog och spelade.

Samuel Giers, som annars inte säger mycket under intervjun sätter på nya skivan och drar på volymen. Det låter fruktansvärt bra och känns som ett jättekliv från förra skivans brittiska midtempoträsk. Låten *Killer Kaczynski* handlar om en terrorist de träffade en sen natt.

– Han kom fram till oss på gatan i Amsterdam och berättade för oss vilka ambassader han skulle bomba. Det länade en otroligt otäck känsla, berättar Dixgård.

– Hela skivan är om dessa konstiga människor vi träffat dom senaste åren, fyller Mats Björke in, en är till exempel om en uteliggare på Drottninggatan.

Mando Diao har nästan alltid identifierats med ett otroligt självförtroende och enormt kaxig attityd, det känns som att Gustav alltid varit på rätt ställe och delat ut rätt känga. Därför känns hans låga profil förvånande.

– En viktig sak Björn gjorde var att han gav oss självförtroende. Du vet, vi är väldigt kaxiga och tuffa utåt, men inom bandet finns det mycket osäkerhet.

Alla nickar jakande och fortsätter att lyssna på skivan medan ännu en horribel 80-talsvideo flimrar förbi på TV:n.

Vad lyssnar ni på annars?

– Mycket mexikanskt, Kaliforniapop och sydamerikanskt. Men när vi festar är det bara soul och Motown som gäller.

Sen berättar Carl-Johan Fogelkloude hur Dixgård en sen natt i turnébussen satt och grät till en Motown-låt för att den var så förbannat bra.

Och kanske är det därför som *Song for Aberdeen* på nya skivan har ett starkt

Motown-driv som tillsammans med den pumpande basen berättar om en förstörd tjej de träffade i Seattle. Men enligt Gustav så är alla låtar bara ett sätt att ta sig till sista låten *Ochracy*, en skitsnygg akustisk låt av och med Dixgård.

– Hela skivan är en hyllning till den, säger Gustav.

Men skivan är slut och jag undrar hur omslaget kommer att se ut. De berättar att de hittat ett konstverk från Borlänge som de vill använda, men att EMI tycker att ”omslaget är förkastligt”. De tror ingen kommer att köpa den då och vill ha näs fruktansvärd gruppbild eller nåt. Men Mando Diao tänker inte ge sig och visar upp sitt omslag på Dixgårds laptop och det är verkligen snyggt.

Men tiden är ute och grabbarna skall börja repa och spela in en video. Vi säger hej då och lycka till och jag lämnar lägenheten lagom till middagsplaneringen.

– Vad säger ni om en stadig middag?

– Ska jag gå ner och hämta lite på Chau Chau?

Mathias Skeppstedt

Mattias Elgemark

Plan B

Både ord och handling

Ben är ute och kör och vill ringa tillbaka om 20 minuter. 30 minuter senare ringer han från en pub där han äter middag. Med munnen full berättar han om sin första platta, sin pappa och Kurt Cobain.

Ben, med artistnamnet Plan B, är en 21-åring från östra London som precis släppt sin debutplatta, en eklektisk mix av garage, grime, hiphop och nånting som kan liknas vid singer/songwriter-rock. Texterna handlar uteslutande om den hårda verklighet vi lever i och är som små noveller i sig själva då de oftast handlar om andra människor än om Ben själv.

– Mitt liv är inte intressant nog, så då skriver jag om världen runt omkring mig istället.

Så vad kommer namnet plan B ifrån? Min första tanke var Dagen efter-pillret. – Jag vet, men jag skiter i det. Mina vänner kallar mig B. Och plan B är vad som kommer eftersom plan A aldrig funkar. It's time for plan B, you know.

Who Needs Actions When You Got Words producerades av Ben själv och är en produkt av att han inte hade en aning om vad han höll på med.

– Det är ju inget mästerverk precis. Produktionen är ganska rutten och min nästa skiva kommer att låta tio gånger bättre.

Så ditt nedskalade sound är ett resultat av att du inte kunde eller?

– Precis. Inget jag valde utan jag var helt enkelt inte bättre på att producera än så, ha ha. Just nu spelar jag in med ett helt band, bara liveinstrument.

Omslaget är ganska morbitt, var kommer det ifrån?

– Det är Kurt Cobain. Du vet titeln *Who Needs Actions When You Got Words* är från *Plateau* [original av Meat Puppets] som Nirvana brukade spela och jag tycker det är ganska så ironiskt med tanke på vad han gjorde.

Ben pratar om hur underbart hans skivbolag är, hur mycket frihet de gav honom. Han sa åt dem och sätta honom i en studio så skulle han fixa resten, vilket de gjorde.

– Skivbolag är lätta att ha att göra med, producenter är värre. Det är oftast deras studio och dom har ett sound dom vill sälja, det är dom som tar din frihet.

Det är svårt att höra vad han säger ibland, oftast pratar han med munnen full av mat och toppar ni det med en ganska så stark förortsaccent så blir det

problematiskt. Sen är puben ganska så högljud och Ben ber mig flera gånger att prata högre, vilket leder till att jag sitter i mitt kök bakom en stängd dörr och skriker på engelska.

Plan B spelar just nu bara spridda spelningar i England, men han hoppas och vill göra en Europaturné.

– Vi har vuxit så mycket live, jag är mycket säkrare nu och jag ger alltid 100% och jag går ner i vikt. Du vet jag är helt slut efter varje show så jag inte ens orkar festa. Man lär sig mycket om sig själv på turné.

På vissa låtar på plattan så sjunger Ben strofer från andra låtar, bland annat i *No Good* där han i refrängen sjunger Prodigys *No Good (Start the Dance)*.

– Först måste man hitta sampeln, sen ska man pitcha och pilla och få in den i låten, då är det mycket lättare att bara sjunga den. Och billigare. Men live gör vi också en cover på *Out of Space*. Men det är också så jag spelar, jag sjunger precis vad som kommer in i mitt huvud.

En annan låt på skivan heter *I Don't Hate You* och handlar om Bens pappa

som övergav familjen när han var väldigt liten.

– Min pappa är en kristen fanatiker, helt galen. Och jag sjunger om att vissa föräldrar dyker upp när deras barn blir kända och den är till honom, han behöver inte göra det, låten är ett fuck you till honom.

Vet du om han har hört den?

– Han är en Jesus Bibel-basher, du vet, han har nog inte ens tv, sitter väl i en väderkvarn och runkar till bibeln eller nåt. Har du sett *The Wickerman*?

Ja.

– Sån tror jag att han är, en galen sekt på en galen ö, helt isolerad från resten av världen.

Ibland snubblar man över en av de där artisterna som verkar helt äkta och de lyser upp ens tillvaro, oavsett hur svarta och bleka deras texter eller världssyn är. Och jag tror att Plan B är en av de sällsynta och extremt talangfulla som kommer att hålla på länge. Nu gäller det bara att hoppas att han inte går samma väg som The Streets.

Mathias Skeppstedt

An admission ticket to another dimension:

Blind Guardian

Ltd. edition
2-CD digipak
incl. bonus track,
interviews
& media player
out:
31.08.2006

"A Twist In The Myth"
is the perfection of symphonic
and at the same time
progressive Heavy Metal!

A Twist in the Myth

TOURDATES:

21.09. Sweden Malmö .....KB
22.09. Sweden Göteborg .....Lisebergshallen
23.09. Norway Oslo .....Rockefeller
24.09. Sweden Stockholm .....Annexet

WIN A SIGNED
GIBSON LES PAUL STUDIO!

WWW.NUCLEARBLAST.DE/EVENTS/GIBSON

LTD. EDITION
DIGIPAK
AVAILABLE!
OUT: **NOW**

CHROME DIVISION - DOOMSDAY ROCK 'N ROLL

"CHROME DIVISION's new album is a groovy mixture of stripped down Rock 'n Roll and classic Heavy Metal. Their Doomsday Rock 'n Roll is an intense force to be reckoned with!"

SCREAM (Norway) - Haken

DIE APOKALYPTISCHEN REITER
Riders On The Storm

LTD. EDITION DIGIPAK INCL.
BONUS TRACK!

IN STORES: **39.99 EURO**

BEAUTIFUL VOICES
Vol. 2

LTD. DVD DIGIPAK + CD
LTD. CD DIGIPAK + DVD
AVAILABLE

IN STORES: **19.99 EURO**

HAMMERFALL
Natural High

INCLUDES NON-ALBUM
TRACKS & VIDEO CLIP

IN STORES: **24.99 EURO**

+++ DOWNLOAD EXCLUSIVE PRE-RELEASED TRACKS AT WWW.NUCLEARBLAST-MUSICSHOP.DE +++

PRE-LISTENING, MERCHANDISE AND MORE:
WWW.NUCLEARBLAST.DE

CHECK OUT!

OUR NEW NUCLEAR BLAST MAGAZINE
More than 5000 CDs, Vinyl, T-Shirts, Longsleeves, Poster, DVDs... Or order free at:
Nuclear Blast - Oeschstrasse 40 - D-73072 Donzdorf - Germany
Tel. 07162-928026 - Fax 07162-24554 - email mailorder@nuclearblast.de

Busta Rhymes

Trevor Smith smäller på

Han har klippt sig och skaffat ett nytt jobb. I alla fall ett nytt bolag. Nya skivan markerar enligt honom själv en rejäl nystart.

DEN STORA SMÄLLEN. Universums födelse för sisådär 10 till 25 miljarder år sedan. En stor expansion som fortfarande pågår, dag efter dag. En oerhörd kraft som sprängde liv i vårt universum och som lade grunden för allt liv på jorden, alla stjärnor och planeter. Själva ursprunget för allt.

En fysiker skulle nog ha invändningar, liksom en religiös, men låt oss nöja oss med beskrivningen här. För egentligen handlar det varken om expansiva krafter i en mörk rymd eller frågan om Gud finns. Nej, det handlar om en av rappens allra största som återvänt med ett nytt album efter fyra år gamla *It Ain't Safe No More*.

Och ändå handlar det om den stora smällen. För det är exakt vad Busta Rhymes döpt sitt nya album till: *The Big Bang*. Om man tolkar namnet alltför bokstavstroget är det ett omöjligt namn på en skiva. Det kan knappast vara ursprunget, inte år 2006. Det kanske bara är en stor fetsmäll det handlar om? I vilket fall som helst ett rätt kaxigt namn, men Busta själv är så klart helt övertygad om att den lever upp till det.

– Allt på skivan är nytt; soundet, dom ämnen jag rappar om, dom intrikata detaljerna, produktionen. Allthop! Dessutom fick jag Rick James och Stevie Wonder att medverka på skivan. Det är första gången någon hiphopare lyckats med att samla dom båda på samma skiva.

Busta lutar sig nöjt tillbaka i fåtöljen. Sedan lägger han upp fötterna på den sidenklädda fotpallen och drar ett bloss på sin Newport Menthol som han just slitit loss filtret på. Trevor "Busta Rhymes" Smith Jr. är trött men glad och pratsam. Kvällen innan har han och hans gäng varit ute och testat Paris nattliv. Därför är intervjun kraftigt försenad, men Busta tar det lugnt. En av de saker han lärt sig av sin nye skivbolagsboss Dr Dre.

NÅGRA TIMMAR TIDIGARE KOM jag till Hotel Hyatt Madelaine på 24 Boulevard Malesherbes i Paris i tron att jag ska få vänta i en halvtimme tills jag ska träffa Busta Rhymes. Så fort jag kliver in i sviten försvinner mina illusioner. Ett gäng trötta journalister sitter och väntar. En skivbolagskille hälsar och förklarar att det kommer att dröja minst två timmar. Jag hinner knappt säga att jag ska tillbaka med ett flyg förrän han slänger på *The Big Bang* på sån volym att det är omöjligt att säga ett ord.

Det är första gången jag hör skivan i sin helhet. Genast slås jag av hur karaktäristiskt Dr Dres sound är; hans gungande basgångar, slamriga pianoackord som har ett direkt danspådrivande sug och hårda beats kombinerat med hitvänliga melodier. *The Big Bang* är inte bara en ny Busta Rhymes-skiva. Det är också den första skivan Busta gör på sin nya skivetikett Aftermath. Skivbolagsbossen Dr Dre medverkar själv som executive producer på *The Big Bang*, även om han inte producerat allt.

NÄR VI NÄSTAN HAR hunnit lyssna igenom albumet för andra gången dyker Busta äntligen upp. Med sig har han hela sitt gäng som snabbt sprider ut sig i sofforna och sätter sig och halvsover. Kvällen innan verkar ha varit hård. Busta själv går in i rummet bredvid och sätter igång med en intervju. Det tar inte lång stund innan han flyger ut genom dörren.

– Varför i helvete har ingen skrivit ut jag också är executive producer till skivan? Det måste framgå för fan!

Sen stänger han dörren och fortsätter intervju med en vettskrämd journalist. Efter en halvtimme kommer Busta ut igen. Den här gången för att proklamera att han är en "New York dick". Sen gnider han sitt skrev mot benet på den enda kvinnan i rummet – en i hans skivbolagsgång. Hon suckar och skickar tillbaka honom i intervjurummet. Hela tiden smäller *The Big Bang* ur högtalarna. Skivans namn börjar kännas helt självklart. Till sist är jag på tur.

– Hej där, trevligt.

Busta tittar snabbt upp, sen böjer han sig över sitt PSP och fortsätter spela NBA. Medan han spelar börjar han berätta om hur fascinerad han är av Cleveland Cavaliers och framför allt deras stjärna LeBron James.

– Jag är ett LeBron James-fan. Mitt favoritlag är nog egentligen Detroit Pistons, men LeBron James gör att jag gillar Cleveland också. Han är ung och har en stjärnkvalitet som är uppenbar.

Så du spelar med Cleveland nu?

– Ja, förlåt jag ska sluta. Det är bara det att om man sitter i intervju i sex timmar i det här jävla rummet måste man hitta på nåt för att inte bli helt knäpp i huvudet.

Busta lägger upp ett asgarv och lägger ifrån sig spelet. Vi kan börja prata om *The Big Bang*.

SKIVAN HAR TAGIT SIN tid att göra. Busta började jobba på den i mars 2003 och säger att han aldrig har tagit så lång tid på sig förut.

– Stundtals jobbade jag som en galning, men ibland blev jag blockerad. Så jag lät låten ligga. Den springer ju knappast någonstans. Skit i deadline! Det har jag lärt mig av Dre. Att tålmod är det bästa vapnet man har. För så här är det: alla blir glada om man gör en skiva med hits. Ingen blir glad om man ger ut skit men håller deadline.

Att skivan tagit sin tid har väl inte bara med tålmod att göra. Busta är känd för att dyka upp på andra artisters skivor och för att han är en flitig mixtape-knäppare. Men att den fick ta sin tid var också viktigt av en annan anledning: att få med de gästartister han ville. Vill man ha med Stevie Wonder är det inte bara att ringa ett samtal – det tar sin lilla stund.

– Vi fick kämpa rätt länge innan vi fick tag på honom. Men när han hörde låten ville han vara med direkt. Fast först umgicks vi i sex veckor och lärde känna varandra. Vi är båda oxar och efter att vi upptäckte det öppnade vi oss och blev personliga.

Hur är det att jobba med en legend som Stevie Wonder?

– Det är otroligt. Stevie är unik – han är absolut unik. Det finns verkligen ingen som han. Sen var det väldigt schysst att sitta ner och prata med någon som varit med så länge. En annan cool sak var att få se honom spela trummor. Jag har aldrig sett en blind man spela trummor – det var fenomenalt.

Har du lyssnat mycket på Stevie Wonder?

– Ända sedan jag föddes. Förresten tror jag att jag producerades till en Stevie-låt, haha! Fan, jag måste fråga morsan vilken låt det var. Det var antingen Stevie eller Ray Charles. Eller kanske någon reggae-låt eftersom mina föräldrar är från Jamaica. Nä, jag är rätt säker på att det var Stevie.

Been Through the Storm heter låten som Stevie Wonder medverkar på. En filmisk låt där Busta och Stevie beskriver immigranter som kommer till USA med drömmar som kommer att krossas. Stevie sjunger och Busta rappar över Sha Money XL:s pianoklink och glesa stråkar. Helt klart en av skivans bästa låtar.

Fick Busta jaga Stevie för att få honom att medverka var saken annorlunda med en av de övriga medverkande. Den numerera avlidne soul- och r'n'b-stjärnan Rick

James tjatade faktiskt på Busta för att få vara med.

– Rick ville jobba med mig innan han dog. Han älskade min och Ol' Dirty Bastards musik. Rick tyckte att vi två var knäppa och galna på samma sätt som han själv var när han började i musikindustrin.

LISTAN ÖVER MEDVERKANDE är givetvis längre än så. Swizz Beats har producerat Daft Punk-samplande *Touch it*, Q-Tip, Timbaland, Missy Elliott och andra dyker också upp här och där. Men den man som varit viktigast för skivan – förutom Busta själv – är givetvis Dr Dre. Som executive producer och Aftermath-boss har han inte bara lärt Busta att man inte ska låta sig stressas av deadlines.

– Självklart är det riktigt coolt att jobba med Dre. Han har kassaskåp med kombinationslås i sin studio. Där inne ligger hårddiskar fyllda med beats som han gjort dom senaste 20 åren. Jag kände mig som en unge i en godisbutik. Jag ville ha allt, haha!

Busta var tvungen att höja sin nivå som rappare och textförfattare för att matcha Dres innovativa och nya beats. Det märks att han själv är eld och lågor. Men är det egentligen så nytt? Busta och Nas gör vad de ska på låten *Don't Get Carried Away*. Den är tung och riktigt snygg med sina djupa samplingar. Men är det så nytt? Nej, det låter faktiskt ganska exakt som vilken låt som helst från 50 Cents första album. Men så känner självklart inte Busta.

– Man måste alltid visa sig värdig, annars får man inte beatet. Man kan inte slappa till Dre-beats, det gäller att spela som ett proffs när man har med Dre att göra! Jag tycker att det satte standarden för hela skivan.

Busta låter övertygad och det ska han vara. Han har ägnat över tre år på skivan. Samtidigt har han bytt bolag och en del av hans anställda är också nya. Häromsistens fick han också ett nytt utseende. När han klippte av sina långa dreads i en TV-sändning.

– Det var dags för det. Allt annat är nytt. Jag ville visa att det känns som en riktigt nystart.

KANSKE INTE DEN STORA smällen. Inget som definierar allt liv i universum. Men en skiva som givetvis kommer att vara en stor explosion för många Bustafans, även om det kunde låtit mer sprängfyllt.

Mats Almegård

Sofistikerad söder

Det är omöjligt att gissa vilken av Beyonces stilar hon ska visa dagen till ära i sviten på New Yorks glassiga Four Seasons Hotel. Blott 24-åriga multi-begåvade artisten valde en mogen och sofistikerad stil med stramt uppsatt hår i hästsvans och lång svart aftonklänning mer lämpad för röda mattan.

När hon gratuleras för sitt kommande album *B-day* svarar hon med ett glatt "tack, tack!". Detta är första gången hon pratar med pressen om sitt nya album, och det tycker hon känns bra. Verkligt på något sätt. Som att det äntligen börjar sjunka in att det är färdigt, efter bara två veckor i studion.

Hon valde att inte berätta för varken sin manager Matthew Knowles eller skivbolagsjätten Sony att hon höll på att göra ett nytt album.

– Jag ville se vad som skulle hända, och jag visste att om jag skulle ha berättat för skivbolaget att jag var i processen att göra ett nytt album så skulle dom direkt ha börjat sätta upp datum för presskonferenser, etc. Och jag ville se om idéerna i mitt huvud var bra eller inte och det visade dom sig vara och jag gjorde 22 sånger under loppet av två veckor. Jag spelade in tre sånger per dag och allt flöt på väldigt bra.

Hennes "dream-team" inkluderar producenter Rodney Jerkins, Rich Harrison, The Neptunes och Swizz Beatz. Jerkins gjorde skivans förstasingel *Deja-Vu* som Beyonce sjunger tillsammans med pojkvännen Jay-Z.

Efter att ha lyssnat på tio av låtarna som hon valde att ha med på albumet så är det om inte ännu svårare att förstå hur det endast tog två veckor i studion. Pappa Matthew, som varit hennes manager sedan början med Destiny's Child för nästan tio år sedan, stöttar hennes personliga utveckling som artist och producent.

– Endast ett fåtal människor kan ta oss till kyrkan röstmässigt, och Beyonce är en av dem, säger han stolt medan han dansande förbereder att spela upp nästa låt på hennes nya skiva.

Titeln *B-day* kom efter att Beyonce kontaktade sitt skivbolag med nyheten om det nya albumet och planerna om när det skulle släppas cirkulerade kring hennes födelsedag som är den 4:e september.

– Just den dagen kommer jag tillbaka från Japan, säger hon lite nedstämt, så efter en lång flygning hoppas jag bara på en lugn middag hemmavid.

Beyonces liv har varit hektiskt de senaste sex månaderna med filminspelningen av *Dreamgirls* som släpps i december. När hon berättar om karaktären Dina som hon spelar, ändras hennes hittills glada och spralliga sätt, hon blir mer allvarlig och seriös. Rollen som den förtryckta hustrun Dina byggde successivt upp känslor och idéer för det nya albumet och Beyonce påpekar hur viktigt det var för henne att avsluta filmprojektet innan hon påbörjade skivan. Så när hon klev in i studion lät hon allt få utlopp i sångerna.

– Direkt när jag var färdig klev jag in i studion och sa allt jag ville säga under dom senaste sex månaderna och det är därför den är så aggressiv och nästan arg och väldigt stark och väldigt i ditt ansikte.

Beyonce fortsätter med sin tydliga sydstatsdialekt att beskriva det nya albumet och vad det betyder.

– Det här är skivan för kvinnor som har varit gifta eller som varit i ett förhållande under en längre tid och känner att deras andra hälft har börjat bli för bekväm med dom och börjat ta dom för givet.

Musiken var också väldigt viktig för detta album. När hon satt ner med producenter uttryckte hon sin önskan med ett ord: "Big!". Hon ville ha extrema trummor som nästan överröstar sången, säger hon och härmar en trumma med rösten, "bam, bam, bam". Och det hörs på skivan att hon lyckats med detta, med effektfulla bläsinstrument och mäktiga trummor.

Det var mycket skratt säger Beyonce som nu är tillbaka till sitt glada själv igen när hon får prata om musiken. En stor projektor var uppsatt i studion för inspiration, med bilder av Michael Jack-

son, Stevie Wonder, Marvin Gaye och Tina Turner som alla är artister som hon beundrar.

Ring the Alarm är producerad av Swizz Beatz och är en aggressiv och ganska annorlunda sång på *B-day*. Den handlar om svartsjuka. Hur kvinnor känner när ett förhållande tar slut. Ilska och rädsla för vem som ska komma och ta över. Sången förmedlar verkligen denna känsla och har specialeffekter för att ytterligare förtydliga detta budskap.

– Jag ville att rösten skulle vara förvrängd när jag skrek därför att jag skrek så högt att jag skämdes. Typ, kan ni sätta lite effekt på det här så att det inte låter så galet, skrattar Beyonce och ursäktar sig för sin förkylning som emellanåt får hennes röst att låta hes och nasal.

Är du själv svartsjuk?

– Inte direkt.

Men hon konstaterar att alla förmodligen undrar vem som ska komma och ta över när man skiljts åt, "vem ska komma och ta mina left-overs".

Beyonce beskriver arbetet kring detta album som framför allt roligt och lätt. Att det kom naturligt. Och när man lyssnar på låtarna så verkar mycket av materialet ligga henne nära om hjärtat och vara taget ur hennes eget liv.

Men alla sånger blir till på olika sätt. Hon säger att hon inte har någon plan. Ett exempel är *Crazy in Love* från första soloalbumet *Dangerously in Love*, där idén helt enkelt kom från hennes utseende och klädstil den dagen. Hennes medproducent Rich Harrison kom fram till henne och frågade: "Why you look so crazy right now?". Men vanligtvis börjar hon med en titel som ger henne ett koncept att jobba med.

Albumets första singel *Deja-Vu* är en uppluckring av hennes tidigare soulaktiga stil men man kan tydligt höra att hon laborerar mera med sin röst. Videon filmades på Beyonces begäran i Louisianas

sumpmarker. Hon har sina rötter i södern och hon ville återvända dit, och till skillnad från hennes tidigare polerade inomhusvideor ville hon prova något med en råare edge, ett val som hon snabbt kom att ångra.

– Det var 40 grader, varmare än det är ute nu, tro det eller ej. Vi var i sumpmarkerna bland alligatorer, getingbon, bin och mygg. Jag sprang genom sockerrörsfälten. Dom skar mig. Jag hade skärsår över hela ansiktet och armarna. Mina kläder gick sönder och det var tuftt. Men det var otroligt. Resultatet var toppen och det var verkligt.

Det är svårt att tänka sig Beyonce med rivsår över hela kroppen där hon sit-

tös

ter mittemot mig så fräsch och elegant. Och hon ler när hon berättar om de tuffa förhållandena under inspelningen, vilket faktiskt får mig att tro att hon inte räds blod, svett och tårar för att nå ett bra resultat.

På frågan om hon någonsin tar ett "break" svarar hon att hon vanligtvis inte jobbar på helgerna och att hon försöker att åka på semester två gånger om året.

Hela hennes uppväxt har annars i princip handlat om musik och dans. Beyoncé berättar att hon sällan lekte utomhus, så en simpel sak som att lära sig cykla var inte en självklarhet. Häromdagen när hon provade att cykla, vilket hon glatt påpekade att hon inte är särskilt bra på, så valde

hon Manhattans kraftigt trafikerade gator och cyklade cirka trettio kvarter.

– Jag har aldrig gjort det förut och jag vet att det låter tråkigt för er men det var så spännande, skrattar hon.

När Beyoncé får frågan vad hon skulle vilja syssla med om hon inte hade musiken eller skådespeleriet så svarar hon direkt att hon skulle vara psykolog. Sedan tidig ålder har hon älskat att lyssna och prata med människor och hjälpa dem med problem, och det är delvis därför hon älskar att skriva låtar. Varför gör män så här och kvinnor så här.

Nya låten *Suga Mama* är en Aretha Franklin-inspirerad sång som påminner lite om Motown.

– Kom och sitt i mammas knä, säger hon med en klapp på sitt ben. Typ som att din man får dig att känna dig så bra att du vill köpa honom allt han vill ha.

Det får mig att undra om det är hennes egen "soon-to-be hubby" som hon syftar på? Men Beyoncé öppnar helst inga dörrar vad gäller privatlivet med Jay-Z, men hon pratar gärna om sin familj. Och det finns en hel del att säga då alla på ena eller andra sättet är involverade i hennes karriär. Pappa Matthew är sin dotters allra största fan.

– Att separera affärer från privatliv är inte alltid så lätt, och det gäller att sätta upp gränser där det exempelvis är förbjudet under vissa bestämda familjeträffar

att prata affärer. Min pappa har svårt för det men mamma är ganska cool.

Hur är ditt liv om tio år?

– Förhoppningsvis gift med barn, ett eller två. Mera filmer, mera musikal. Jag gillar musikalerna och jag älskade att göra filmen *Dreamgirls*. Jag önskar att Barbara Streisand och Diana Ross hade gjort mer filmer där dom sjöng, för dom var bra på det. Och jag älskar att sjunga, jag älskar att dansa och jag älskar att vara med i filmer så att kunna sätta ihop dom tre är den ultimata tillfredsställelsen för mig.

Linda Campbell

Raconteurs

Superduperband

I början av juli är det stekande hett i Malmö. Acceleratorturnén har landat på sitt första stopp som är Folkets park. Svetten lackar när min hand kramar om Jack Whites. Han känns blöt. Det gör föresten hela bandet. Brendan, Jack och Patrick.

RACONTEURS ÄR ETT AV Accelerators största namn trots att de bara släppt en skiva. Orsaken till deras storhet stavas förstås The White Stripes.

– Du får inte prata om White Stripes, säger den muskulöse turnéledaren med ansiktshår på hakan.

– Okej, svarar jag.

– Du får inte prata om Brendans soloprojekt.

– Okej, svarar jag.

– Du får heller inte prata om att Jack är en känd person och att han känner en massa kändisar, fortsätter ansiktshåret.

– Okej svarar jag. Fan, där rök mina vinklar tänker jag högt. Varpå Ansiktshåret tittar på mig helt utan humor.

– Inga frågor om det. Du får heller inte prata om fotbolls-VM.

Nu kan jag inte hålla mig längre. Mitt leende som från början bara låg och gupade i ena mungipan sprider sig nu över hela ansiktet. Han skämtar. Vilken rolig snubbe tänker jag.

– Det är lugnt, pressar jag ur mig mellan skratten. Jag är ändå mer intresserad av hockey.

– Det får du inte heller prata om, avslutar Ansiktshåret gravallvarligt.

På ungefär samma sätt har han haft lektion med min fotograf en stund tidigare.

Måste vara tufft för de här fyra killarna att spendera tid med den här mannen ända fram till november, tänker jag.

SOLEN FORTSÄTTER OBARMHÄRTIGT att spruta ned och efter ett tag kommer de på rad. Jack först med en mörkbrun akustisk gitarr på magen. Brendan Benson tittar på solen och röker. Buddy Holly-look-a-like-basisten Jack Lawrence ser mycket blyg ut medan hårdslående trumminen Patrick Keeler bara ler ödmjukt.

Jack tar plats på alla sätt och vis. Med sin gitarr på magen sitter han i centrum under hela intervjun även när han inte pratar. Som en patriark.

– Snygg skjorta, säger Jack White och drar iväg en gitarr-räka samtidigt som

han nickar åt mig och tittar på Brendan som nyss tänt en ny cigg.

Raconteurs är ett superbänd. Tillsammans med Detroitkompisen Brendan Benson hade Jack lite tid över. Skrev en låt, *Steady As She Goes*, spelade in den uppe på Brendans vind där han byggt sin studio. Resultatet blev så bra att de fortsatte av bara farten.

– Vi hittade Jack Lawrence och Patrick och sen var vi i gång på riktigt, berättar Brendan och sträcker på sig som en fjäder för att sen sjunka ihop till en mjuk massa igen.

Ni döpte skivan *Broken Boy Soldier* som jag tycker låter som en bok som man bara måste läsa.

– Hahahaha! Ja, säger Jack Sr. Jag vet inte vad jag ska säga om det, och skruvar på sig.

– Det började som ett skämt när vi höll på med inspelningarna, säger Brendan och lyfter lite på sina stora pilotsolglasögon så att man ser lite av hans klarblå ögon.

Förklaringen kommer aldrig då alla börjar prata i munnen på varandra.

Både Jack Jr och Patrick spelar till vardags i Groove-bekantingarna Greenhornes (Groove #9 2005).

– Det har fått bli lite pö om pö, säger Jack Sr och drar iväg ytterligare några ackord. När vi haft tid. Vi är ju alla involverade i andra band.

Jag känner Ansiktshårets ögon stirra på mig när Jack säger det. För att se om jag tänker haka på det där med andra band. Det gör jag inte.

Kan det komma fler Raconteurs-album i framtiden?

– Japp, svarar alla fyrstämigt.

Men om ni är så upptagna med andra projekt, hinner man skriva låtar då?

– Jag har aldrig gjort det förr. Men jag lär mig, säger Jack Sr och fyrar av ett kort gitarrsolo. Jag skriver just nu och du är den förste som hör låten.

Alla skrattar, till och med Ansiktshåret.

– Lova att inte lägga ut den på nätet, skrattar Jack Sr och pekar på min lilla bandspelare.

Ännu mer skratt.

– Men vi vet inte när vi får tid att spela in ett nytt album, säger Patrick och tar en klunk vatten.

– Det får hända när det händer. Först ska nog kanske Brendan släppa ett soloalbum tror jag.

Patrick söker Brendans blick som är långt borta i Malmöhimlen.

MUSIKALISKT LÅTER RACONTEURS lite som att Brendan får hålla Jack White i benet så att inte han åker iväg tillsammans med Led Zeppelin uppför stairway to heaven.

Raconteurs är Jack Whites lekstuga.

En jävligt bra lekstuga dessutom. Lite pop och mycket rock.

I bakgrunden två snubbar som vet hur man håller ett beat. Stommen i laget som skapar utrymme åt stjärnorna att briljera.

För att vara ett superbänd så har de i alla fall levt upp till det första kravet. Att släppa en grym platta.

För en Led Zeppelin-fan som mig är det nästan kusligt att höra en platta som Page, Plant, Jones och Bonham aldrig hann med att göra. Och det stör mig inte ett endaste dugg att Jack White så hejdlöst "snor" Pages sätt att spela gitarr. Det visar bara vilken stor låtskrivare och gitarrist Jack White är. Att kunna förvalta ett arv och samtidigt lägga till sin personliga touch och få det att bli sin egna signatur är bland det svåraste man kan göra som musiker.

Enligt bandet betyder bandnamnet historieberättare. På frågan om hur texterna kommer till säger Jack bara att det är med dem som med musiken. Allt sker i ögonblicket.

– De tio låtarna som är på plattan är de tio första vi gjorde, säger han och stryker bort en massa härtestar med sin ring överströdda hand ur sitt ganska bleka ansikte.

Mer finns egentligen inte att säga om saken.

Tillsammans med Ansiktshåret säger de adjö och vandrar iväg mot dom snurrande karusellerna. Kvar står jag med min snygga skjorta och ett leende bubblande

i mungipan. Hoppas dom åker någon lite karusell tänker jag.

SENARE PÅ KVÄLLEN NÄR Raconteurs står på scen är det åter Jack White som står i centrum. Liket en predikant underhåller han publiken mellan låtarna. Förutom de tio låtarna på plattan bjuder de på en fin version Bowies *It Ain't Easy* och *Bang Bang (My Baby Shot Me Down)* av Sonny & Cher. Vackert och stämningsfullt. Jack ler och ser nöjd ut.

Per Lundberg GB
foto: Johannes Giotas

Soft

Fionn Regan - "The End Of History" (i butik 9/8)
Irländare med finurliga melodier och tänkvärda texter. Ett måste för alla som gillar Jose Gonzales och Christian Kjellvander. Ett av årets mest finstämda album.

Christian Kjellvander - "Faya" (i butik)
Som förband till Lars Winnerbäck har Christian Kjellvander gjort succé runt om i Sverige under sommaren 2006. När senaste plattan "Faya" släpptes fick den bl.a. betygen 5/6 i SvD, 8/10 i Sonic, 4/5 i Expressen, 4/5 i Aftonbladet, 4/5 i GP.

Lambchop - "Damaged" i butik (16/8)
Lambchops nya album har redan belönats med 10/10 i tidningen Sonic. Bandet har på detta, sitt 8:e studioalbum nått ett större djup och hittat ett mörkare ljudlandskap än tidigare. Trots detta blir "Damaged" aldrig svårt eller deppigt. Detta är inget annat än en tvättäkta klassiker. Släpps även som begränsad 2 CD version. Sverigeturné i oktober.

Pop

Pipettes "We Are The Pipettes" (i butik)
Pipettes är 2000-talets Ronettes. De blandar Phil Spectors hitkänsla och ljudbild men låter inte daterade för den sakens skull. Skivan innehåller hittarna "Dirty Mind", "Your Kisses Are Wasted On Me" samt nya tokhiten "Pull Shapes". Spelar på Emmabodafestivalen 11/8 och på Öya 10/8 samt att de gör en egen turné i höst.

Peter, Bjorn And John - "Writer's Block" (i butik)
På tredje albumet så föll alla pusselbitarna på plats. "Writer's Block" är en hitkavalkad från början till slut med hitsingeln "Young Folks" (vissel-låten) som första singel och "Let's Call It Off" som nästa stora hit. Skivan finns nu även som vinyl i begränsad upplaga.

Russian Futurists - "Me Myself And Rye" (i butik 9/8)
Russian Futurists är ett enmannaband från Kanada vars elektroniska pop konstant når en växande publik. Singeln "Paul Simon" gläskades under våren av P3:s lyssnare och albumet är fullt av liknande låtar. Albumet fick bl.a 5/5 i senaste numret av tidningen King.

Rock

Forward Russia - "Give Me A Wall" (i butik 9/8)
Från Leeds kommer Forward Russia, de är det senaste undret på den engelska pophimlen. Bandets musik för tankarna till Bloc Party, Futureheads och Franz Ferdinand. Let's Dance!

Blood Meridian - "Kick Up The Dust" (i butik)
"Kick Up The Dust" är lite flum, lite rock, lite folk, ganska mycket Motown 60-tals feeling. Det är en grym skiva som inte är helt enkel att sätta en label på, som den mesta musiken som är lite bättre än genomsnittet. Rekommenderas varmt.

Midlake - "The Trials of Van Occupthor" (i butik)
Midlake blev handplockade av Flaming Lips att supporta deras turné och detta var enbart startskottet för detta fantastiska band. De influeras av rock från 70-talet till 2000-talet och gör något eget och unikt av detta. Lyssna bara på de två fantastiska singlarna "Roscoe" och "Head Home". Bandet spelar på Emmaboda 10/8 och på Öya 12/8.

GO SPECIALISTEN
GÖTEBORG, UDEVALLA, TROLLHÄTTAN

FOLK Å ROCK
MALMÖ, LIND, HELSINGBORG

MEGANERTZ
JÖNKÖPING, KARLSTAD

RECORD HUNTER
STOCKHOLM

SKIVFÖNSTRET
STOCKHOLM

KINGLEAN SKIVOR
SÖDERTÄLJE

TROPEZ RECORDS
UPPSALA

SKIVBÖRSEN
VÄSTERÅS

HAZZ PRAIZ
ÖREBRO

SKIVHÖRAN
ÖSTERSUND

Spännande CD
med ny musik?

Det är lugnt.

Vi skickar hem
den till dig.

Tio gånger
om året.

Prenumerera!

På bilden: Timo Räisänen. Foto: Johannes Giotas.

EG PlusGiro

Fakturanr/Referensnr

INBETALNING/GIRERING A

Kod 1

Till PlusGirokonto

1 8 4 9 1 2 - 4

Övriga meddelanden (texta gärna)

Betalningsmottagare (endast namn, texta gärna)

Groove/Musiktidning i Göteborg AB

Avsändare (namn och postadress, texta gärna)

Prenumeration på Groove
Tio tidningar och tio CD-skivor.

Jag vill börja med nummer:
Min e-post:

Svenska kronor

öre

Från PlusGiro/personkonto (vid girering)

3 1 9 . 0 0

BI 2021.01 (mar 05) 45023

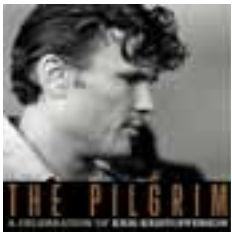
Strömfors
Svevia AB

#

#

#04#

Juni Järvi levererar introverta, lekfulla popmelodier till festbeskrivningar och kärleksförklaringar. Sängen rör upp associationer till The Magnetic Fields hjärna Stephin Merritt och en Stuart Murdoch på extra testosteron. Att dessutom inte namedroppa Jens Lekman känns omöjligt. I singlarna *The Stars Above Indian Lake* och *If We Just Want to* är Lekman-flirterna nästan övertydliga. Något som inte blockerar passagen mellan musiken och hjärtat.

Den dova postrocken som smyger sig in i *Awake* är effektiv. Lo-fi-känslan i *I Love You* är gjutet blandbandsmaterial för förälskade. Jag blir sentimental av refrängen i *In My Arms* och somnar med ett leende till dragspelet i *Asleep*. Som helhet är Juni Järvis debutplatta vacker och intim, kanske inte så slitstark, men det spelar mindre roll just nu.

Matilda Gustavsson

KEANE

Under the Iron Sea
ISLAND/UNIVERSAL

Det är märkligt hur band så passionerat skapar emotionell musik som per tradition har som uppgift att hjälpa den stora allmänheten med känslöslösning. En ekonomiskt framgångsrik karriär kan förvisso vänta dem som upptäcks, men det som kommer ut är ändå allra oftast harmlös mainstreamrock.

När brittiska trion Keane slog igenom härom året var det svårt att zappa förbi MTV utan att se *Everybodys Changing* eller *Somewhere Only We Know* i rutan. Nu har Keane – som inledde sin karriär som U2-coverband – inte hållit tillbaka på det dramatiska heller. Sångaren använder sig av samma du-och-jag-lyrik som på debut, men i en fylligare och mörkare ljudbild. Mer sällan hörs det vackert klingande pianot till förmån för gitarreffekter och syntar. En tendens att inspireras av och utveckla kanske, melodin till de kommersiella skyltfönstren behåller Keane redan.

Oavsett om de suggestiva instrumentala partierna, som finns mellan vissa av låtarna, ska understryka att en tyngd vilar över produkten eller inte försvinner det pompösa uttrycket tämligen enkelt förbi.

Johan Lothsson

KRIS KRISTOFFERSON

Live from Austin, TX

DIVERSE ARTISTER

The Pilgrim, A Celebration of Kris Kristofferson
PLAYGROUND

Från september 1981 kommer denna en-timmas tv-konsert (som även ges ut som DVD) där Kris och hans sexmannaband blir bättre och bättre ju längre de spelar. Spelningen växer i emotionell tyngd hela tiden trots att Kris inte sjunger lysande, men de korta countrylunkande låtarna har pregnans och samtidigt hög mysfaktor. Soundet känns dock alltför statiskt för att riktigt få det hela att lyfta, men DVD:n har fördelen att man kan njuta av bandets chosofria uppenbarelse och tidstypiska kläd-stil. Avslappnat var ordet.

Och artisterna som hyllar Kris på plattan *The Pilgrim* gör verkligen någonting av hans härliga låtar. Lloyd Cole och Jill Sobule åstadkommer en minimalistisk *For the Good Times*, *The Circle* gör sig bra på spanska i munnen på Marta Gómez och Brian McKnights helt lysande r'n'b-version av klassikern *Me and Bobby McGee* är en osannolik höjdpunkt. Dessutom bjuds en guldskimrande *Help Me Make it Through the Night* med Bruce Robison och Kelly Willis och 36 år gamla demon *Please Don't Tell Me How the Story Ends* med mannen själv och en akustisk gitarr. Delikat avslutning.

Gary Landström

LADYHAWK

Ladyhawk
JAGJAGUAR/BORDER

Det finns en kategori som jag kallar för konstig pop. I denna kategori inkluderar jag band som Built To Spill, Granddaddy och The Flaming Lips. Med andra ord är detta musiker som alltid går sin egen väg. Ladyhawk är det senaste tillskottet. De är främst abstrakta och flummiga med svävar ändå inte i väg upp i det blå utan alltid ankrar sig fast i marken med starka låtar. Sångaren Duffy Driediger sjunger dessutom på ett underbart släpigt manér som känns väldigt 90-tal och "alternativmusik". Fritt och underhållande.

Mikael Barani

LAMBCHOP

Damaged
CITY SLANG/EMI

De har liksom skaffat sig ett musikaliskt signum, Lambchop. Det börjar bli rätt lätt att identifiera soundet, även om det inom sig också är komplext och mångfacetterat. Precis som på de senaste albumen är det storslaget och sparsmakat på samma gång, minimalistisk arenarock. Tja, eller rock och rock... Som ett slags rockens motsvarighet till Sinatra-standards. Ofta långsamt, lägmålt, nästan sövande, men ofta med en dynamik som gör det intressant. *Damaged* är mer avskalad, mer tystlåten än *Aw C'mon/No You C'mon*, men också mer koncentrerad. Och trots att det finns riktiga höjdpunkter så blir de emellanåt rätt svåra att hitta eftersom helheten, precis som jag tyckt tidigare, lider av att dynamiken mest finns i arrangemangen. Låtarna i sig flyter lätt ihop, och Kurt Wagners sträva stämna blir lätt till ett mantra som bara flyter ovanför det instrumentala. Trots de, som alltid, utsökta arrangemangen, stråkarna, allt, blir det så lätt, så lätt, långsamt och grått.

Magnus Sjöberg

MAGDA

She's a Dancing Machine
MINUS/IMPORT

Att spela skivor och att vara DJ är två helt olika saker. Jag vet att du vet. Det är bara dags att påminna om det. Någon som spelar skivor kan fixa värsta partajet bara genom att ha bra koll på skön musik. Sen gäller det bara att spela de där låtarna i rad. Man kan till och med försöka att skarva ihop låtarna en smula.

Att vara DJ är att lyfta låtarna minst två våningar högre: att loopa, mixa, filtrera, editera och förgylla dem. Det gör man genom att allt mixas så sömlöst att det inte längre handlar om den där bra låten. Snarare om hur de där två asbra låtarna mixas ihop till något större än dem båda.

Sen finns toppnivån. Där handlar det om att köra tre-fyra låtar samtidigt – utan att det låter som om en galopperande hunnerhord har hand om rytmerna. Magda är där. I spår 14 pressar Magda ihop element från tio låtar. Imponerande. Men denna skiva handlar inte om teknisk förtäring för mixverktyget Final Scratch och Magdas kompetens. Den här skivan handlar om ett förbannat bra sväng.

För det svänger sannerligen. Minimal techno när den är som finkigast och mest svettig. Förutom de usual suspects från Minus och omkringliggande etiketter blandar hon också in lite oväntade spår från bland andra EBM-legenderna Portion Control. En sagolik mix, inte bara för sin oerhörda känsla utan också för att alla de där låtarna är kanon – även var och en för sig.

Mats Almgård

DET VAR EN GÅNG

LITTERALUND

BOKFESTIVAL FÖR BARN OCH UNGA

4-9 SEPTEMBER 2006

HAR DU NÅGOT ATT SÄGA?

Välkommen till LitteraLund – festivalen där du får höras.

Sätt fart på vårens hetaste kulturdebatt: miljonsvenska och språkfascism. Vem har makten över orden?

- **Öppen scen/Poetry Slam.**
- **Läs upp eller lyssna på andra.**
- **Kvällen avslutas med spelning av Emil Jensen.**

Allt är gratis.

www.litteralund.se

KULTURRÅDET

AF BORGEN

SYDSVENSKAN

Kultur Lund

LUND

MARBLE!

Marble!
 MASSPRODUKTION
 Sundsvallskvartetten Marble! lirar punk/new wave i Vibrators-anda, det vill säga musikaliskt handlar det om punk medan texterna däremot lutar mer mot pop. Där Vibratorssångaren surade över den hjärtlösa tjejen ska Marble!-Tove färga håret för att bli uppmärksammad av den ignorante killen (*Dye My Hair*) och där Knox blir till sig i trasorna över en tjej i *Baby, Baby* skanderar Tove "BAM! My baby's looking hot tonight" (Marble! gör till och med en cover på Vibrators *Judy Says*). Johnny Thunders-hyllningen *Johnny Johnny* är med sina 60's girl groupskörer och Sonic Youth-riff plattans bästa spår. Popkultur-referenserna fortsätter i *Nancy Drew* (en litterär mysterielösa) och i *Danny Zuko* (Travoltas rollfigur i *Grease*) som däremot har en hemsk, skrämig "tjejhårdrock"-refräng, detsamma gäller *Rude Boy* och *Europe Kid*. Det är verkligen triff för musiken är i allmänhet bra – snygga riff, bra sväng – men refrängerna saknar finesse.

Annica Henriksson

ZIGGY MARLEY

Love is My Religion
 COOKING VINYL/BONNIERAMIGO
 Fy fan för att ha en känd förälder. Att alltid alltid bli jämförd. Mätt, vägd och obducerad varje gång du gör något. Bröderna Lennon, Lundells son, Abba-Bennys pojke, Mohammad Alis jänta, Jan Myrdal, Coppolas flicka och Bob Marleys pojke.

Ziggy Marley gör kackig feelgoodreggae. I mina öron väldigt befriad från allt som den ska stå för enligt Ziggy själv. "Love is My Religion kommer från mitt hjärta", säger han. Enda spåret med aningen hopp är *Keep on Dreamin'* och det är väl precis det han gör. Drömmar att slippa föräldraoket. Fast det kanske bara är skribenter som jag som bryr mig om sånt här. Barnen själva skiter nog med rätta fullständigt i det. Pappa är pappa och mamma är mamma. Sen är det ointressant om hon heter Clinton i efternamn.

Fråga. Varför kommer reggaeplattorna bara på sommaren? Är musik verkligen så säsongsknuten?

Per Lundberg GB

MARS VOLTA

Amputecture
 UNIVERSAL
 Det finns artister som väljer att gå den breda och upptrampade vägen. Den med alla gatljus. Den med alla vägskyttar. Sen finns det artister som Mars Volta. Det är de som ser en väg när andra ser ett berg. Det är

de som väljer vänster när alla andra väljer höger. Kalla dem galningar eller egensinniga. Kalla dem Mars Volta. För tre år sedan kom 2000-talets bästa rockalbum, *De-loused in the Comatorium*.

Några år har gått och Omar och Cedric har inte bara blivit lite äldre. Utan ännu rikare på influenser och erfarenheter. Det märks på *Amputecture*. Den fullkomligen svämmar över av olika referenser från hela musikhistorien. Allting filtrerat genom Cedrics röst och Omars gitarr. Med låttitlar som i sig är mysterier, typ *Day of the Baphomets* som både är ett dataspel och namnet på en fallen ängel som ofta förekommer inom ockultismen och *Tetragrammaton*, det grekiska ordet för guds heliga och hemliga namn som aldrig får uttalas. På hebreiska är det en omskrivning av de fyra bokstäverna JHWH. Och mitt i alla atonala gitarrslingar, upphackade rytmer och texter om gud, silvernitrat och blod så kommer en låt som får plattan att växa ännu. Akustiska gitarrballaden på spanska kallad *Asilos Magdalena*. För trots att den efter fyra minuter landar hårt på en gitarmatta, så behövs den verkligen här. Man måste få en chans att samla sig. Sen bara fortsätter det i en sorts friformsrock och det är alldeles lysande och underbart. Att försöka droppa namn är svårt i Mars Voltas fall. Men tänk kanadensiska Rush på samma scen som Miles Davis. Och allra bäst blir det när Cedric väljer att sjunga på spanska. Som i förut nämnda låt och *Viscera Eyes* och *El Ciervo Vulnerado*.

Mars Volta gör återigen en alldeles lysande platta. Inte lika vass som den för tre år sedan, dit när få. Men med *Amputecture* visar ändå Mars Volta att de skrivit in sig i historieböckerna som ett stort band,

Per Lundberg GB

FREDDIE MCGREGOR

Bobby Babylon
 HEARTBEAT/PLAYGROUND
 Den här skivan är en återutgåva av McGregors debut som släpptes 1980, ett album bestående av samlade singlar inspelade under 70-talet med Coxson Dodd i legendariska Studio One. Bland höjdpunkterna finns öppningslåten *Bandulu* och titellåten som bygger på Jackie Mittoos klassiska rytm *One Step Beyond*, och som senare blev ännu en hit med Ashanti Waugh, då under namnet *Babylon Wrong*. *Rastaman Camp* ackompanjeras av en utökad version bland bonuslåtarna och det är bland det väl tilltagna bonusmaterialet som skivans allra bästa spår finns, den självbetitlade loverslåten *Freddie*. I den förmodat självbiografiska låten sjunger den olyckliga tjejen

till McGregor "Freddie, don't you let me waste my time on you 'cause you don't love me like I love you". En underbar låt med mer vemod än skryt. Bland de sju bonuslåtarna som inte tidigare givits ut på CD finns också *Come Now Sister* på en gammal Heptones-rytm men mest känd som *Up Park Camp* med John Holt.

McGregor visar på *Bobby Babylon* att han redan från dag ett hade den talang som gett honom så stora framgångar genom åren, och hur han redan som ung artist behärskade både lovers- och rastafariteman med bravur. En utmärkt platta.

Isac Nordgren

DAVID MEAD

Tangerine
 DOTSHOPSE
 På David Meads nya skiva *Tangerine* finns många bra låtar. Jag skulle inte köpa plattan själv men har inget emot att lyssna på den. David Mead har på senare år gått från att vara singer/songwriter till mer av en soloartist. Nya skivan är poppig och lätt att sjunga med till. De bästa låtarna på plattan är s-s-sing-a-long-låten *Chatterbox*, gladpoppiga *Fighting for Your Life* och gospelinspirerade *Hallelujah, I Was Wrong*. En bred och blandad skiva, precis som kvaliteten. För det mesta är den dock ganska bra.

Alessandra Johansson Cavalera

MON ROE

Mon Roe
 PLAYGROUND
Mon Roe består av ett dussin låtar som lämnar en rund och fin mersmak i munnen. Detta svenska gäng har satt ihop en platta som låter ung och lekfull. Den andas en optimism som får mig att föreställa att studiosessionen mest var ett kalas som flöt på utan problem. Öppnande *Mexico* är given favorit live, sing-a-long-körerna sitter gjutna och får det att överrasa och den andas samma naiva och härliga känsla som Weezers debutplatta.

Det här är smart och roligt på ett okomplercerat sätt.

Mikael Barani

THE NEW ALCHEMY

Organic Universe
 IDEAL RECORDINGS
 Med lite hjälp från gamla kompisar med förflutet i Union Carbide Productions (ja, Ebbot sjunger här) och electroartisten Johan Skugge har ljudkonstnären Per Svensson utvecklat sitt förflutna i punk- och Radium-kretsar och istället byggt en stämningsfull flumplatta där saker lämnas ofullgångna och popmelodier

verkar vara ökända byggstenar. Det vrids på reglage och ekande gitarrkaskader sjussas in och ut ur diverse små rytmer. Ljudvägor väser och skallror rasslar. Och sången mässar mjukt som väntat. Låttitlarna är också flummiga, eller vad sägs om *Sonogram Ultrasound Stroboscop*, *Crystal Ball/Evil Mind*, *Megaphone Macroscope*, *Black Hole (We Are Stardust)* och *Mix & Deliver (Spiritual Gold)*. Som upplagt för att Freddie Wadling skulle dyka upp, men icke...

22 spår innehåller *Organic Universe* allt som allt. Men det lyfter aldrig nån längre stund. Precis när man börjar komma in i ett spår bryts det av och taggas ner till oigenkännlighet, sen kommer nästa projekt. *Slow Burning/Hot Summer* är mysig, *Billion Ears From Now* lika och *Light of the Sun* snuddar vid popmusiklängtan. Men man måste besitta för stort tålmod för att orka hela vägen fram. Men jag beundrar Per Svenssons tålmod när han satt samman sina landskap, det görs inte på en eftermiddag.

Gary Landström

NEW/MOSCOW

C'mon up
 YOUNG AND LOST CLUB RECORDS
 Denna tidiga EP räcker. För att konstatera att det här kommer att bli stort, alltså. Svenskproducerat men låter snarare amerikanskt eller möjligen brittiskt. Jag får vibbar av The Strokes och The White Stripes, vilket är garanterat positivt.

Plattan inleds av ett klassiskt lockande och glädjespridande gitarriff och sedan bär det i skön rock'n'roll-anda. Tre meningar för att sammanfatta: Jag vill ha mer. Jag vill ha mer.

Gabriella Fäldt

NEW YORK DOLLS

One Day it Will Please Us to Remember Even This
 ROADRUNNER/BONNIERAMIGO
 Ett par av originalmedlemmarna har överlevt och bestämt sig för att återuppleva känslan att spela i historiens mest inflytelserika undergroundboogiesleazerockband. David Johansens teatraliska leadörsröst mullrar fortfarande som i gamla dagar och gitarrerna flänger in riff i parti och minut fastän dess okrönte kung Johnny Thunders inte längre finns att tillgå. Och det låter precis så vuxet som man befarade. Eggen är inte lika vass längre. Fast på ett sätt är det skönt att gubbarna inte försöker leka tonåringar, *One Day it Will Please Us to Remember Even This* blir istället ett dokument för hur totalt hämningslöst rock'n'roll-liv låter när det växer upp. Och

The Liptones "In English"
 CD 12 fantastiska spår

Splitt/Bustups
 7" vinyl 2 spår

Espandrillos
 CD/EP 4 spår

The Latest News
 CD 14 spår

Tidigare släpp med The Liptones

AMTY - störst i Norden på ska

På www.amty.se finner du mängder med ska, reggae, Oi! och punk. Här finns cd, vinyl, böcker, tröjor, knappar, märken och en hel del annat. Se till att dit hem är fulladdat med vårt fantastiska utbud.

Härligt snabb & melodisk 2-tone från Sveriges klart bästa skaband!

A.M.T.Y. Records
amty@telia.com
www.amty.se

Johansens utlevelse och känsla för schyssta rocklåtar garanterar ändå att bandet träffar rätt (logiskt att Iggy Pop gästar på röjiga *Gimme Luv and Turn On the Lights*). Dessutom får man en anledning att åter plocka ut bandets gamla vinylalbum som trots att de känns daterade på ett sätt är intelligent rock totalt i avsaknad av skyddsnet.

Gary Landström

THE NOMADS

Nomadic Dementia – The Best of the First 25 Years
BONNIERAMIGO

Tänk att det gått så många år. 25 stycken. Otroligt egentligen av ett band som lirar i en genre där bäst före-datumet brukar vara lika långt som på en liter mellanmjölk. I en genre där majoriteten av banden består av unga slynglar i alldeles för tränga jeans, MC5-t-shirts och slitna Converse. The Nomads skapade genren, i alla fall den svenska, och de håller än i dag. Galjonsfigurer utan att bli vare sig gubbiga eller stagnerade.

Nick Wahlberg har den skönaste rösten. Den i sig är så mycket rock'n'roll. När Nick slänger ur sig texten till *Wasn't Born to Work* eller *Call Off Your Dogs* låter det coolare än coolt. Han är sina ord. En förebild. Tänker inte gå närmare in i detalj på vad jag tycker om Hans Östlunds sätt att spela gitarr. Tycker att det räcker med ett enkelt "Satan i gatan man"! Tänker inte heller göra en lång lista över vilka låtar som är på plattan eller vilka som saknas. Här räcker det också med de fyra orden på raden ovan.

En sak som slår mig är att The Nomads är nog bland de bättre banden som någonsin kommit från Stockholm.

Per Lundberg GB

OHM

Star Fall
SING YOUR LIFE

Trion med Jenny Bernas röst i spetsen bjuder på klassisk svensk indiepop med elektroniska punkinsatser. Lite som om The Concretes skulle börja ströslå med Firefox AK.

Nu låter det ju inte riktigt som The Concretes eller Firefox AK. Men det låter hela tiden bekant. Det är omöjligt att sluta droppa referenser. Är inte *Spoon Me* ganska mycket The Cardigans? Är inte *Things Told* ganska mycket tidiga Grana? Är inte *Follow My Fate* ganska mycket Josefine Foster?

Men det gör ingenting med referenserna, helheten smälter trots allt ihop till något underhållande. Det är skört, sorgset och vackert. Långsamt, utan att någon gång bli direkt tråkigt.

Som bäst fungerar det i *Hey Baby*, när Jennys röst spricker lite och backas upp av sorgsna sista dansen-pianoslingor. För ett ögonblick blir det som på film när eftertexterna rullar ovanpå ett panorama av dansande par som håller om varandra som vore det sista gången. Då önskar jag att jag också fick stå där bland popcorndoften och dansade högstadiescots sista dans med armarna krampaktigt om Sanna i 9A som jag var så kär i.

Jesper Bohm

ONE SECOND BRIDGE

One Second Bridge
BÜRO/DOTSHOP.SE

City Centre Offices har ägnat sig åt myselektronika med namn som Christian Kleine. Det har handlat om akustiska gitarrer som möter långsamt triphopiga rytmer. Underetiketten Büro verkar handla om exakt samma sak. One Second Bridge är en duo bestående av Vicente Garcia Landa och Matias Bieniaszewski. De lär ha träffats i en skivaffär och bestämt sig för att göra en (ta-da!) skiva tillsammans. Inget att invända mot så långt. Egentligen är det

inte mycket att invända mot överhuvudtaget. One Second Bridge spinner försiktigt musikaliska trådar som flätas in i debutalbumet. Det är vackert och sprött, men känns lite avvakande försiktigt. Precis som mycket annat på City Centre Offices lite för distanserat.

Mats Almegård

PLAN B

Who Needs Actions When You Got Words
679/WARNER

Mina förväntningar på denna fullängdare var skyhöga efter att ha utsatts för några otroligt drabbande och svordomsfyllda akustiska låtar för ett par månader sedan. Där satt unge Ben "Plan B" Drew i östra London och angrep både gitarr och mikrofon utan pardon. Att något stort var på gång kändes lika uppenbart som att det gör ont när man lägger handen på en rödhet spis.

På *Who Needs Actions When You Got Words* påminner Plan B om en brittisk Eminem, om en yngre och hungrigare The Streets – han är det nya vita hoppet i den urbana musikbranschen helt enkelt. Även om det numera ligger beats på nästan alla spår (*Sick 2 Def* har dock behållits som det nakna och minimalistiska mästerverk den är) har låtarna inte tappat så mycket. Ja, jag älskar *Kidz* utan orkestrering men den funkar här också och hela plattan bjuder ändå så mycket storstadspänning och dokumentär känsla att fantastiskt betyg är befogat. Hans små noveller till låtar är pärlor, både tankeväckande och underhållande. Framförda med övertygelse och glöd som man önskar fler artister kunde hitta. Det var bra att han övergav sina r'n'b-låtar och satsade på plan b istället – ibland är plan a inte alltid den bästa.

Gary Landström

RAZORLIGHT

Razorlight
MERCURY/UNIVERSAL

Johnny Borrell och grabbarna skalar av all garnityr och kör denna gång plänkigt, nedtonat och lätt stökigt. Razorlight låter som om de växt mycket sedan förra plattan och drar redan nu iväg en skiva som många andra band inte komponerar förrän på den tredje eller fjärde vändan. De experimenterar med att köra avskalad och ärligt. Det fungerar och påminner om den visdom som Supergrass självbetitlade skiva utstrålar.

De som är ute efter en rockstänkare blir besvikna. De som vill höra ett ungt band som är eftertänksamt kommer att älska det. Skitkul!

Mikael Barani

RHYMEFEST

Blue Collar
J/SONYBMG

Om bästa polaren heter Kanye West så oroar man sig inte speciellt mycket om ens platta kommer få någon uppmärksamhet gissar jag. Chitowns nye rapstjärna Rhymefest har mer producenthjälp från elitdivisionen än Just Blaze, No-ID, Cool & Dre och Mark Ronson, de samplar bland annat *Fever*, *Build Me Up Buttercup* och The Strokes. Detta för att verkligen garantera att *Blue Collar* ska explodera. Och visst är plattan tajt.

Men rymmen levereras utan tillräcklig karaktär och gnista för att konkurrera med Kanye, även om Rhymefest ofta påminner om läromästaren. Ändå är detta hiphop med hjärna och hjärta som borde få stor uppskattning för att Rhymefest inte hoppar på gangsterstilen rakt av. Det är så här kvalitet låter.

Gary Landström

TELIA I SAMARBETE MED LUGER & EMA TELSTAR PRESENTERAR I FOLKPARKERNÄ

WHERE THE ACTION IS

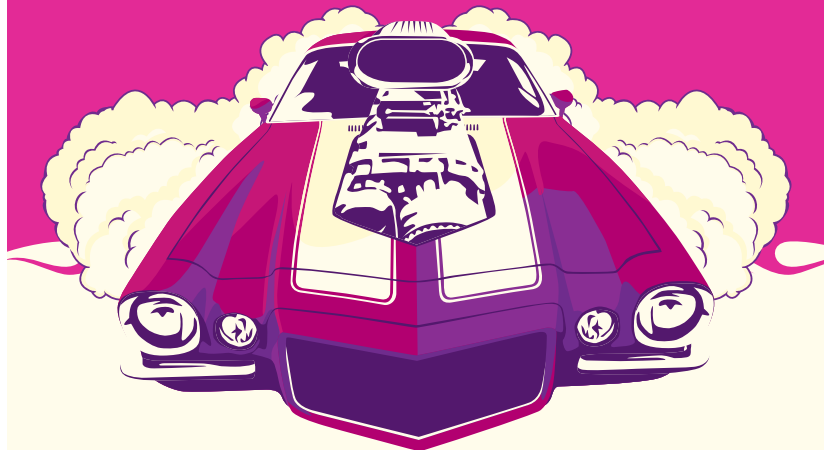
BACKWARD BABIES
THE HELICOPTERS
THE HIVES
MILLENNIUM

CD/ASS (ENDAST SÖDERBÄRKE) ASTA KASK (ENDAST STOCKHOLM)

8 AUG SÖDERBÄRKE
FOLKETS PARK
9 AUG STOCKHOLM
SKANSSEN

BILJETTER: TICNET 077-1707070 WWW.TICNET.SE

WWW.WHERETHEACTIONIS.SE

PRESENTÄTOR:
TELIA
www.telia.se/musik

HUVUDSPONSORER:
SAMSUNG LOKA

OFFICIELLA LEVERANTÖRER:
Clearasil Scandic CARLINGS
För hotellerbjudande
ring 08-517 517 00

MEDIAPARTNERS:
EXPRESSEN M4 SÖDERBYTT DENNEME LUNARSTORM

PRODUCENTER:
LUGER EMA TELSTAR

CD 6 • 2006

Nu är sommaren snart över – hurra! Då är det dags att lyssna på Grooves CD#6. Ja, för våra prenumeranter alltså. Tillsammans med sina kompisar kan de i hammocken njuta av mängder av spännande ny (svensk) musik. För att få 10 nummer av Groove inkl skiva hemskickad: betala in 319 kr på PG 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress. Välkommen i familjen!

1 Doctor Dunbar's Medicine Band

Dancing Alone

Inledningen på Grooveskivan denna gång är lite melankolisk men likväl förbannat dansant. För visst kan man snea ur och tokdansa ensam till en popdänga som denna. Giftiga gitarrer, Franz Ferdinand-komp, kanonsnygga klaviaturer och somrig sång fullbordar fullträffen. Dessutom ruggig refräng.
www.ddmb.se

2 Fairfield

Police

Inspirerat och chosofritt bjuder Lunda-kvartetten Fairfield på melodistinn mjukispop med stämsång och instuckna giftiga gitarrer. I skön gammal Tambourine Studios-anda. Och pågarna som spelat tillsammans sedan 2002 kommer med nya EP:n att charma fler än mig.
www.fairfield.nu

3 Kitchen Radio System

Spit It Out

Djupt i de småländska skogarna spänner fyra killar sina muskler, vilket resulterar i Kitchen Radio System. De spelar gärna live om du ställer upp med mat och bensin. Utöver knäckande hardcore får du 70-tals-psykedeliska breaks som i magnifika *Spit It Out* som snabbt blivit en favorit. Den har ju allt!
www.kitchenradiosystem.com

4 Miss the Point

Everything Will Be Fine

Dessa unga Falu-tjejer har spelat ihop i fyra år och har dessutom festivalvana. Deras aviga indiepop är precis så där långtande och trånande som doktorn ordinerar. Och Josefin Lindhs lidelsefulla röst garanterar givetvis att de alldeles strax lämnar demoträsket, en klar artistisk identitet verkar redan finnas.
www.missthepoint.nu

5 The Carnation

Jesus Saves

Eric Öbos starka stämma ljuder klar över The Carnations syntbaserade popmusik där ljudbilden i regel ändå är maffig. Lite ödslighet, lite romantiska gitarrslingor och mycket melodiös inspiration leder fram till den erupativa refrängen. Naturligt nynnvänligt.
www.thecarnation.net

6 The Wonderful Guinea Pigs

Desperate Days

Milt sprudlande Linköpingsduo bestående av Dan Johansson och Joakim Paulsson sitter vid sin porta och gör leende popmusik med datorn inom räckhåll. Det låter klassiskt med fina melodier, la-la-la-körer och stämsång när de närmar sig sina spruckna hjärtan och annat känsligt. Sommarsoligt om något.
www.myspace.com/thewonderfulguineapigs

7 Dolly Daggers

If I Could Dance

Sångaren till detta band borde kanske heta Dirk Diggler, men utöver bandets heta sleazrock är det närmsta man kommer glam-synd singelns tack till Stålstake (!) och Ola Salo. Malmö-kvartetten leds istället av Ludvig Sersams utspel vid micken och Christian Kapustas riffglada gura. Äkta glamrock med färskingsglöd!
www.dollydaggers.net

8 Stone Sour

Reborn

Brutala motorsågs-gitarrer i refrängerna byts mot stämgitarrer i verserna när Stone Sour är tillbaka. *Reborn* är hård. Skoningslös. Det låter väldigt levande och verkligt, musiken är kött och blod. Och ibland smärta. Känns helt naturligt om bandets Slipknot-medlemmar satsar på detta projekt istället.
www.stonesour.com

9 Mildendo

You're Allright

Dessa sex rockrävar från Göteborg tåtar ihop sin egen rymliga och vackra version av stadig folkrock på debutplattan *Eggsis*. Med tillhörande vibrerande gitarrsolon och drömskt komp tar sångaren Krister Andersson hand om rodet och leder skutan i hamn. Stabilt.
www.mildendo.se

10 Deporteas

Damaged Goods

Ja, Peder Stenberg och hans orkester jobbar med innerlighet och stora känslor. Men Deporteas låter mer springsteensk country-soul och mindre Prince nu när singeln från andraplattan är här. Den bitterljuva känslan

härstammar säkert från bandets norrländska hemtrakter, de två brödraparen har till och med spelat i bandet Bittersweet.
www.deporteas.se

11 Salem al Fakir

Friend

Med bakgrund som violinist i unga dar på hemmaplan i Huddinge tog sig Salem vidare till pianot och nu tar han D'Angelo/Princesteget fullt ut och spelar, sjunger och producerar allt själv. Givetvis hemma i källaren. Stor musik kan sannerligen göras med små medel. Debut-EP:n *Dream Girl* är en alldeles lysande liten pärla det är förbjudet att missa!
www.salemalfakir.com

12 Hello Saferide

The Quiz

Sommarens absoluta soundtrack kommer från Annika Norlin med överjordiskt underbara EP:n *Would You Let Me Play This EP 10 Times a Day?*. Hon sätter liksom ord på funderingar vi alla har. Och formuläret i denna låt kan med fördel användas på potentiella kärleksintressen. Men den ultimata frågan är "If I fall, would you pick me up?".
www.hellosaferide.com

13 The New Alchemy

The Light of the Sun

Från experimentella och dröjande ljudalbumet *Organic Universe* hämtar vi en apokalyptisk godbit till låt. Ljud småplockas och träs på strå tills min Sonic Youth/Velvet Underground-abstinens stillats. Luften vibrerar av dess klara klanger. En kokande komplett kompott. Stillsam men inte vilande.
www.idealrecordings.com

14 Tomas Walter

Blueberry King

Ett släpigt beat. Kysande klaviaturer. Smådistade gitarrlager staplas vid sidan om försiktigt kontrollerade soloambitioner. Över detta själfulla sväng en sång som pendlar mellan klagan och introspektion, väldigt bluesigt. Intrikat och intressant. Får fart på tankarna. Och känslorna.
www.tomaswalter.com

15 The Trick

Settle Down

Just nu negerar vacker popmusik med stor artistisk känsla på Grooves skiva – här är ännu en sådan låt. Femmannabandet The Trick hävdar att allt handlar om "skratt, tårar och musik", men lite snyftig är *Settle Down* ändå. Och den längtan de förmedlar i refrängen känns rakt in i hjärtat.
www.garagetmusic.se

16 Juni Järvi

If We Just Want To

Ännu en gång möter vi spralliga popkonstnären Juni Järvi, denna gång med en låt Jay-Jay Johansen kunde skrivit om han inte vore för trädig. Singeln *If We Just Want To* påminner även om Jens Lekmans lekfullhet i instrumentering och sångstil. Dessutom är plattan *Wherever Thou Art* inspelad i ett bergtrum.
www.junijarvi.com

17 Emma & Johnny

The Fortunate One

Ännu mer Norrland, denna gång kommer de småttande countrymelodierna från Skellefteå där lokala duo spelat in hos stadens nestor, Kjell Nästén. Emma har hämtat inspiration i USA medan Johnny spelat hardcore i Purusam och Calm Chaos. Men här är det nyanser som är det viktiga.
www.myspace.com/emmaandjohnny

18 Garmisch Partenkirchen

Her Majesty

"Garmisch Partenkirchen är vad som händer när du försöker överföra det vackra i en feberdröm till musik." Såpass konkret förklarar Malmöbandet själva vad de håller på med. Det som kommer ut ur högtalarna är i alla fall suggestiv electronica med mycket rymd i ljudbilden. Snärjande suggestivt.
www.myspace.com/garmischpartenkirchen

19 Blood Meridian

Kick up the Dust

Man tänker The White Stripes när *Kick up the Dust* kör igång. Sen växer den åt ett annat håll. Blood Meridians flummiga bluesrock låter inte alls som den är inspelad i Vancouver men de stegrande köreorna och mantrat som upprepas är verkligen maffiga. En riktig brötig folkbluesfullträff.
www.bloodmeridianmusic.com

20 Jonny Kock

Sju rider igen

Vi kan inte undvika att ha med infallsrika Jonny Kock på plattan igen, denna gång får de äran att knyta ihop påsen med sin westernrykande nya progghit. Och detta storband lyckas verkligen göra implementera det svenska språket på en sån här skön dänga. Lyssna också extra på den fantastiskt djupa aah-aah-kören!
www.fashionpolice.tv

THE ERASER THOM YORKE

DET NYA ALBUMET

WWW.THEERASER.NET
WWW.XLRECORDINGS.COM
WWW.PLAYGROUNDMUSIC.COM

Vinyl

På *Speicher 38* (Kompakt/import) delar **Oxia** och **Gui Boratto** på utrymmet. Fransmannen Oxia levererar krispigt torra beats under acidnorrande ljud i *Future*. Lätere nästan lika enkelt och stiligt som en Zidane-dribbling ser ut. På andra sidan låter brasilianaren Gui Boratto ondska reser sig i *The Rising Evil*. Långsamt snurrande ljud drar in mot centrum för att så småningom blomma ut i pumpande syra.

Jonas Bering ägnar sig inte åt några syratrippar på *Lost Paradise* (Kompakt/import). Som titeln säger sørjer han ett förlorat paradiset. Det ger hans raka 4/4-takter en vemodskänsla som samtidigt åter sig in i varenda litet stråkljud han breder ut som en matta över de tickande hihatsen. Som sepiafärgade fotografier ungefär – vackra och en smula vemodiga i all sin nostalgi.

Steadycams *Dull in Minor/Kidney Issues* (Kompakt/import) ägnar sig åt en helt annan slags nostalgi. Här är det kallt klingande 80-talsyntar som sätter stämningen. Skulle Johan K indes röst plötsligt dykt upp med något budskap om klichéer, diamanter eller Genève hade det inte varit ett dugg förvånande. Men nu gör det lyckligtvis inte det. I stället ser Steadycam till att bjuda på poppig luftigt techno.

Kiki och **Lee van Dowski** gör gemensam sak på *Bpitch Control Collective 1* (Bpitch Control/import). Gemensam och gemensam förresten. De har båda gjort varsin A-sida och inte orkat klämma ur sig något för B-sidan... så skivbolaget fick lösa det med en dubbel A-sida! Kiki som jag håller för den svagaste akten på Bpitch lyckas få till en riktigt hittig techhouse-låt med *Motorized*. Skönt att han äntligen släppt de mörka tongångarna från *Run With Me*-albumet. Lee van Dowski brände för mycket krut när han döpte sitt spår: *Little Doll Chaos Pounce Upon Option Assault Reverberation*. I och för sig inte direkt dåligt, bara något statiskt.

Statiskt är däremot inte Holger Zilske. Som **Smash-TV** pumpar han massor med liv i *Yellow Asteroids* (Bpitch Control/import). De pitchade syntljuden breder ut sig bäst i originalversionen. Men Star-like Mix är inte heller dum. Den är djupare och lite dubinfluerad utan att förlora anslagskraft.

Men den som imponerar mest från Bpitch denna gång är fotbollstoken **Paul Kalkbrenner**. Under VM tänkte han först ställa in alla livespelningar, men ångrade sig och bjöd på fest i Tysklands fotbollströja i bland annat Barcelona under Sonar. Med *Keule* (Bpitch Control/import) följer han upp förra årets briljanta *tatù-tata*. Riktigt så bra som förra gången blir det årligt talat inte. Men *Keule* är en sak som växer hela tiden – om några veckor är den nog fantastisk. Klassisk techno som skulle kunna komma från Detroit. Det betydande organiskt sväng, lekfullt anslag och jazziga melodislingor som hakar i varandra över ett stadigt pulserande beat.

Nöze fick en smärre hit med *Kitchen* på Trapez. Nu tar systeretiketten My Best Friend hand om remixsläppet: *Kitchen Remixed* (MBF/import) innehåller en remix av Thomas Schaeben och en av Skat. Trippigt konstiga remixar som är okej, men inte mer. Mycket bättre är **SLG's** *Nine Hours* på just Trapez. SLG heter egentligen Lukasz Seliga och kommer från Polen. Men det är inte mycket polska över det här. *Nine Hours* är en minimal iskall technodusch som både glittrar och friskar upp! Oerhördt bra. B-sidans *Sleepless* är djupare och inte riktigt lika direkt, men visar ändå att vi kan förvänta oss mycket av SLG i framtiden. På ytterligare en sidoetikett, Trapez

Ltd, är det **Swat Squads** *Escoria* som remixas av Audio Werner, Ryan Crosson och Franklin de Costa. Franklin de Costas vansinnesversion känns knäppast och samtidigt pigast. Men det här är ingen tolv som är nödvändig.

Ett band som alltid ser till att hålla samlarna dreglande är **Depeche Mode**. Varje singelsläpp genererar massor av olika versioner och så är det givetvis även när den fjärde singeln lyfts från *Playing the Angel*. *John The Revelator/Lilian* (Mute/EMI) är definitivt två av de starkaste spåren på albumet – helt klart i klass med första singeln *Precious*. På den vanliga tolv (12 Bong 38) är det Tiefschwarz som fått sätta tänderna i gospelbluesen i *John The Revelator*. Deras *Dave is in the Disco Tiefschwarz Remix* är en skön dansgolvanspassning av den rätt stompiga originalversionen, medan *Tiefschwarz Dub* inte genererar någon vidare puls. *Chab Dub* på *Lilian* är betydligt bättre. Schweizaren Chab dressar upp den till ett vackert progressive house-nummer. På den limiterade tolv har remixuppdraget gått till amerikanska duon Murk, italienaren DJ Boosta och återigen till Chab (*Lilian* i *Chab Vocal Remix*). *Murk Mode Dub* låter *John The Revelator* dansa samba, men det är roligare att gå på disco med Dave och Tiefschwarz faktiskt. Fast roligast har man tillsammans med Boostas knasiga laserljud i *Boosta Club Remix*!

Verkligen inte vinyl, men en singel som ändå förtjänar ett uppmärksammas. **Spänka NKP** har tröttnat på fysiska CD:s och vinylerna så mycket att de i framtiden bara släpper sin musik på nätet. Första nedladdningen är *Vad jag behöver/What I Need* (www.spanka.se). Klassisk Spänka-house där glädjemätarna går i taket och vi för första gången får höra Frosche sjunga på svenska. En given sommarhit.

Mats Almegård

Album

047

Robopop (Vi tar CD:n dit vi kommer)
KILLING MUSIC

Om det är något jag lärt mig av mina första 23 år i livet är det att inte glömma bort barnet inom mig. Det gäller dock snarare fysiska aktiviteter som att leka med bollar och bada äventyrsbad än musikaliska. Men så finns Slagsmålsklubben och Pluxus med efterföljare: unga män som verkar se hela universum ur grodperspektiv. 047 är den bästa efterföljaren jag hört i vägen av C64-frossa. En dag med datorn är som en dag på dagis. Eller hemma hos en kompis. Spela tv-spel och äta chokladglass med kolasås. Samma lekfulla nostalgikänsla som hos Slagsmålsklubben infinner sig omedelbart. Men på grund av den tydliga referensen och oundvikliga jämförelsen med just SMK leder inte 047 till några nya musikaliska vidder. Men det svänger stundtals som tusan och framförs med en barnlig entusiasm.

Christian Thunar

ADAM WEST

Lonhot Songs For Broke Players 2001-2004
SOUND POLLUTION

Jänkarna i Adam West släpper en punkrockig samling med material som rör sig från outgivet till live. Allt som allt får man 24 raka rockrör för slantarna som slamas igen här och där av att materialet är aningen ojämnt. Å andra sidan brukar samlingskvivor kunna bli en aning fadda eftersom det består av ihopslängt material. Man får ta det goda med det onda.

Mikael Barani

ARROWS MADE OF DESIRE

Songs That Sell Fish
TAG TEAM RECORDS

På Kinas indie-scen har Joewei under de senaste tio månaderna spelat under namnet Arrows Made of Desire. På debutplattan *Songs That Sell Fish* gör han allt själv. Han sjunger, spelar gitarr, bas, trummor, programmerar, producerar... Vissa låtar på plattan är helt okej, andra vill jag bara blåddra förbi. Skivan känns utdragen och långtråkig i vissa stunder. Egentligen känns den tiospåriga plattan nio spår för lång. Hade det sjunde spåret på plattan, *Lady Nutshell*, getts ut som en singel hade jag antagligen hyllat den men tyvärr är det så att den nu försvinner bland andra låtar. Arrows Made of Desire sjunger "Don't you get what I mean?/Don't you see what I see?/Don't you feel it inside?" och det är faktiskt just så jag känner. Jag fattar inte vad han menar med musiken, jag ser antagligen inte det han ser och jag känner det definitivt inte inombords.

Alessandra Johansson Cavallera

ATARI TEENAGE RIOT

1992-2000
DIGITAL HARDCORE/SOUND POLLUTION

Visst är det passande att jag hör slamrande gatuarbete genom fönstret när jag första gången lyssnar igenom denna samling med de så i 90-talet rotade tyska industripunkarna Atari Teenage Riot. Bandet levererade ett gäng grymma skivor och rejäla käftsmällor live innan Carl Crack gick bort i förtid och bandet lades ner. Men de var fantastiskt bra. Speciellt om man växt upp med slagordspunk från The Crass blandat med tyngsta tänkbara industrignisslet. Carl, Nic Endo, Hanin Elias och hjärnan bakom allt, Alec Empire, lade aldrig fingrarna emellan vare sig det gällde texter om revolution, jordbävningsbeats eller återkommande stroboskopattacker – de var argast, aggressivast och bäst av all under några år. Ingen av de återstående medlemmarna har sedan storhetstiden kommit upp i samma nivå igen. Inte konstigt när man hör klassiska låtar som *Destroy 2000 Years of Culture*, *Sick to Death*, *Deutschland has Got to Die* och *Speed* i rad.

Gary Landström

AUS

Sonorapid
MUSIC RELATED/DOTSHOPSE

Yasuhiko Fukuzono från Tokyo knyter ihop glitch-ljud och skeva små digitala dissonanser med akustiska gitarrtoner och en poppig känsla. Till sin hjälp har han bland annat sångerskorna Yukiko Okamoto och Cokiyu som sjunger vänt och drömskt. Det påminner en del om japanska artisten Piana, men när inte upp till hennes nivå.

För hur vacker musik Fukuzono är målar, och hur fint de båda sångerskorna skissar med sina röster, är det lite för fint, lite för polerat. Det är vackert som omslagets rosa blommande körsbärsträd mot en bakgrund av en blå himmel. Men det griper inte riktigt.

Mats Almegård

RAY BARRETTO

Indestructible
Que Viva la Musica

RUBEN BLADES

Bohemia y Poeta

WILLIE COLÓN

Crime Pays

DIVERSE ARTISTER

Live at the Cheetha Vol. 1

HECTOR LAVOY

La Voz
FANIA/BONNIERAMIGO

Här bjuds ännu mer smäktande toner som du inte visste att du behövde, direkt ur glömskans djupa källarvalv. Man har

scannat av LP-omslagen till latinjazz-bolaget Faniás 70-talsutgivning och bjude återigen ut denna välklädda och sociala New York-vibb till försäljning.

Musiken är blås- och klaviaturdriven där svänget tar över redan från första tonen. Musik som gör mig glad. Musik med stort hjärta, men även med bibehållen coolness.

Gary Landström

BIF NAKED

Superbeautifulmonster
BODOG/BONNIERAMIGO

Behöver vi ännu en MTV-suktande brutta med fler tatueringar än kläder på kroppen och sug i blicken? När en originaltrogen cover på Metallicas *Nothing Else Matters* sticker ut från ett i övrigt jämntjockt pseudopunkigt Gwen Stefani- och Superchick-landskap – skall vi då nöja oss med det?

På båda mina frågor lyder svaret: Nej, jag skulle inte tro det!

Roger Bengtsson

FRANK BLACK

Fast Man Raider Man
COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Ja du gamle vän, Charles Michael Kittridge Thompson IV, den här gången har du nog förlorat mig. Jag har varit en trofast kompis sedan jag hörde min första Pixies-låt och jag såg bandet live i New York en gång för länge sedan då Black Francis dominerade scenen tillsammans med ursåkre trummisen David Lovering – då fanns det inga tvivel om vilket världens bästa indie-rockband var. Även Frank Blacks första soloplattor hade lite kantigt drag över sig, men nu har det slutligen blivit alldeles för gubbigt för min smak. Låtarna bara tuffar på som ett saggigt godståg på väg över prärien från gubb-Nashville där plattan spelades in. Melodierna fattas, innehålllet skramlar rejält tomt – dessutom är detta en dubbel-CD med hela 27 spår, så ni fattar att förutsättningarna inte är de bästa. Tack o hej, Frank Black.

Gary Landström

BODY COUNT

Murder For Hire
ESCAPI MUSIC

Body Count består av rapparen Ice-T och ett par anonyma snubbar vars instrumentala insatser mixats ner i bakgrunden. Bandet har gjort en återkomst efter en smärre hit med låten *Born Dead* under 90-talet. Att köra med samma rapcore-recept ett decennium senare fungerar inte riktigt. All heder åt att bandet var nyskapande back in the day, men i dag är detta inte särskilt intressant.

Mikael Barani

BUGZ IN THE ATTIC

Back in the Dog House
V2/BONNIERAMIGO

Kollektivet av kryp på vinden lär ha varit oerhört viktiga för broken beat-scenen i England. Det är mycket möjligt att det är så. Men *Back in the Dog House* känns inte roligare för det. Segpumpande funkrytmer som låter som det som blev över från Basement Jaxx senaste skiva blandas med runkfunkiga blinkningar till Prince. Bara det att det saknas nerver, muskler och kött. Det här är så polerad studiomusik att det är svårt att se något alls i den glänsande ytan. Bara oinspirerande.

Mats Almegård

CAMOUFLAGE

Relocated
SPV/PLAYGROUND

Ända sedan *Voices & Images* från 1988 har tyska Camouflage främst gett Depeche Mode-fansen lite värmande ljud i väntan på ett nytt album från idolerna. Möjligen har Camouflage ett och annat eget fan också, men inte kan de vara många. Tyskarna

har alltid varit en ytligt tråkig bekantskap. Musiken är blek och låter som något Martin Gore kunde kasserat i sömnen. Särskilt *Confusion* som försöker vara *Personal Jesus* men som knappast fräslser någon.

Mats Almegård

THE CARNATION

Human Universals
SOUND OF SUBTERRANIA

80-talets popvåg sköljer genom The Carnation. Det är mycket ögonskugga och självklara referenser till The Smiths och The Cure. Syntigt emellanåt, men i sin helhet en popskiva med brittisk accent.

The Carnation har aldrig försökt dölja sin kärlek till Morrissey, vilket är ett bra grepp då de ändå aldrig hade lyckats. Men, de går ganska direkt i hans fotspår vilket dessvärre gör att de saknar det unika. Influenser och färgningar är förstås okej men det är tråkigt att bli skriven så direkt på näsan. De blir därmed – en visserligen välproducerad och under sina stunder riktigt snygg – billig pastisch på originalen. Säg att jag är löjlig men i min värld är originalen alltid bäst. Kopior göra sig icke besvär.

Gabriella Fäldt

CHARONS NYMFER

Se döden på dig väntar
OMINOUS RECORDINGS

Känner mig kluven. Som man alltid gör när ikoner som Bellman tolkas, i vissa fall lite väl respektlöst. Men Charons Nymfer fixar det ändå rätt ofta. Mycket är förstärkt i ljud, rytmer, distade kulisser, men i många fall på ett bra sätt, nästan smakfullt modernistiskt, om begreppet tilläts. I vissa stunder känns det som vilken modern vistolkare som helst, i positiv bemärkelse, även om det stockholmska anslaget mest närmar sig Stefan Sundström. Lite synd att låtar ibland, exempelvis *Då skruva fiolen*, dränks i distorsion. Det är väl det som är den största invändningen. För jag gillar idén, jag gillar utförandet, men jag saknar dynamiken – jag saknar de där skimrande partierna som Bellman gett oss, och med både det sköna och det, nästan i sammanhanget nödvändiga, i nutid förankrade stadsbruset Charons Nymfer tillhandahåller skulle det bli än större. Nu tenderar det att bli lite antingen eller. Lite skönhet, lite brus, men aldrig i symbios, sällan bekräftande varandra, sällan förstärkande varandra. För det är i de stunderna det är som bäst. Och, egentligen, är det lite för sällan för att det ska hålla hela vägen.

Magnus Sjöberg

CHROME DIVISION

Doomsday Rock'n Roll
NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION

Det är lite förvånande när ickekommersiella metallare som en trummis i Entombed eller en sångare i Dimmu Borgir plötsligt kommer ut ur garderoben och säger: "Jag älskar röjig rock'n'roll! Jag älskar det så mycket att jag måste starta ett band och ge ut en skiva".

För Hellcoptersfans var det en välsignelse. Det borde bli likadant för kommande Chrome Division-fans nu när Dimmu Borgirs Shagrath kallar sig Shag och spelar rock'n'roll som pendlar åt hårdrocken. Och chansen att Chrome Division får nitiska beundrare är stor, för det finns himla bra låtar på den här plattan. Oerhört svängiga och roliga *We Want More* har gått om och om igen i min CD-spelare. Snabbisen *Hate*, headbangarvänliga *Trouble With the Law* och AC/DC:iga *The Angel Falls* är andra låtar som kommer att gå hem.

Vi får ändå hoppas att Shagrath inte byter ut corpse paint mot solglasögon och hållet, för det hade fanimig varit helgerån och kulturskymning.

Torbjörn Hallgren

CSS

Conse de Ser Sexy
SUB POP/BORDER

Denna São Paulo-grupp charmar maximalt med sin electrobaserade och refrängfyllda dansrock och skickar inte bara fram tjejerna att vara ögongodis – band- och albumnamnet betyder också "Trötta på att vara sexiga". Det är kantigt, retroblippigt och alldeles underbart. Melodier krockar med rytmer, körer snubblar över diverse trassliga instrumentala solon och jag njuter från början till slut. Favvisläten just nu är poppiga *Off the Hook*.

Gary Landström

CUT CHEMIST

The Audience's Listening
WARNER

Efter ett ironiskt intro där DJ-arbetet hyllas drar svänget igång. Och det fortsätter ett bra tag. Enda problemet är att Cut Chemist är lite för smart för sitt eget bästa, han hugger ihop spår, ljudfiler och beats till en pyttipanna där man snarast irriterar sig på alla de olika exotiska ingredienserna än jublar över helheten. Kan dock funka som diskbänksmusik.

Gary Landström

DAG VAG

Kackerlacka
BONNIERAMIGO

Varför Dag Vag efter fjorton år ska släppa en ny skiva verkar inte ens de själv veta, men det kanske inte spelar så stor roll. Det kanske kommer funka på sitt sätt. Ungefär som när Electric Banana Band uppträdde i Melodifestivalen och gick vidare till final. Dag Vag hade sin glansålder runt slutet på 70-talet och släppte fram till 1983 hela sju skivor och turnerade med Ekka Grön. Musiken beskrivs av dem själva både då och nu som transkontinental rockreggae.

Lekfullhet är oftast ett positivt begrepp inom musik och även ett begrepp som oftast nämns i samband med Dag Vag. Men allt har sin tid och i år behöver jag verkligen inte höra en medelålders man sjunga "du gav mig en del av dig, girl" på söderslang. Det finns andra sätt att roa sig på.

Linda Hansson

DAMNATION ARMY

Tyrant
MASCOT/BONNIERAMIGO

Svenska Damnation Army har tidigare legat på bolaget God Is Myh. Den förra plattan hette *The Art of the Occult* från 2004. Med andra ord är det kanske inte så förvånande att Thomas Nyholm väskriker fram stavelser om ljusets förstörare, att överlämna själen till demoner och att rita cirklar med blod på väggen. Jag har väldigt svårt att fatta tycke för dylikt och känner inte heller någon större entusiasm för den monotona metaldoomiga halv-black metalen. Enmansband brukar ha problem med variationen och det märks ofta att personen bakom är hyfsad på flera instrument men inte särskilt vass på något av dem. Så även denna gång. Lite lustigt dock att Thomas avbildas som ängel på konvolutet med den ickeänglalika lyriken.

Roger Bengtsson

DATAROCK

Datarock Datarock
YOUNG ASPIRING PROFESSIONALS

Då jag såg norska duon Datarock på Arvikafestivalen för några år sedan var det som att skåda en discopunkvariant av Triple 'N Touch. Och det kunde utan tvekan stoppas i facket "hellre än bra".

Så det är med viss skepsis jag möter Datarock på CD. Jag drar en lättadens suck vid insikten att det inte alls är så pjåkigt. Den underfundiga stölden och omvandlingen av *Just Can't Get Enough* i normmån-

nens *I Used to Dance With My Daddy* är riktigt kul och den omedelbara favoriten *Fa-Fa-Fa* är härligt torr i sin funkiga prakt. Följt av ännu en fräck "stöld" i *Princess* – den här gången är det gitarmotivet i Motorhomes gamla hit *The Man* som står modell – och i *Sex Me Up* visar Datarock en indiedansnerv som ligger helt rätt i tiden.

Invändningen jag har är i vanlig ordning den lite tjatiga pratsången och monotonin som ofta genomsyrar denna typ av musik.

Christian Thunar

DEAD CELEBRITY STATUS

Blood Music
BONNIERAMIGO

Riktigt mörk choklad är världens bästa godis. En nybakad falafel med sesamsås är det närmsta himlen du kommer när klockan är tre och du vill ha med dig nattmat på väg hem från krogen. Men jag skulle aldrig drömma om att smeta ut mina kära falaflar med min älskade choklad. För en bra sak plus en annan bra sak betyder ju sällan en jättebra sak, det brukar snarare bli någonting överklagt dåligt.

Och det är väl det som är Dead Celebrity Status problem. De blandar hiphop och hårdrock på det vanliga ganska osmakliga sättet som bara MTV och de som gillade Clawfinger uppskattar. Det tungt gung och stenhårda gitarrväggar, blandat med tuffa pk-ordväxlingar. Dessutom kör de lite P.O.D.-barnkörer i *We Fall, We Fall*, lite feta gitarsolon och ett eller annat samplingljud som inte ens Basshunter skulle använda sig av. Kort sagt: det känns inte helt proffsigt och jag rodnar vid fler än en handfull gånger på min väg mot skivans slut (och sanna mina ord, det är en lång väg dit).

Jag tror faktiskt inte att jag kan komma på någonting jag vill lyssna mindre på än Dead Celebrity Status just nu.

Jesper Bohm

DIO

Angry Machines
STEAMHAMMER/PLAYGROUND

Jag tror det är fjärde gången den här hemska plattan ges ut. Helt otroligt om du frågar mig, eftersom den redan 1996 sög getmjölk. Ronnie James Dio sökte sig på *Angry Machines* utanför texter om drakar och demoner och satsade istället på vardagens bekymmer. Töntiga rader som "don't tell the kids/they'll never understand" vittnar om han borde ha låtit bli.

Ronnie James Dios starka sida, bra riff och melodier, är helt bortblåsta på *Angry Machines*. På hans fyra första släpp var särskilt första- och andraspåret (nästan) alltid oerhört starka låtar. Men på *Angry Machines* är den talangen borta.

En anledning till det var turbulensen i bandet. Ronnie James Dio hade satsat på unga, förbannat bra musiker, men förlorat melodier och catchfaktor. När alla gamla etablerade medlemmar försvann, försvann också modet att säga ifrån när en låt inte höll måttet. De nya medlemmarna spelade vad de skulle och låt resultatet bli därefter – avancerade låtar men rent tråkiga och sega för oss fans som pungar ut pengar för att köpa skiten.

Torbjörn Hallgren

DIVERSE ARTISTER

Action Speaks Louder Than Words
DISTROLUX/COLECTIVO

Om du älskade musiken i gamla Belushi-rullen *Blues Brothers* så kommer du att älska *Action Speaks Louder Than Words*. För här trängs 24 spår gospelsvängig soulrock om uppmärksamheten. Uptempofunken står som spön i backen vare sig sydstats-artisterna är väl- eller okända. Och man

njuter hela vägen. En gardenpartystarter av mätt.

Gary Landström

DIVERSE ARTISTER

Boozoo Bajou Juke Joint II
IK7/PLAYGROUND

Tyska producentduon Boozoo Bajou, bestående av Peter Heider and Florian Seyberth, sätter här samman sin andra samling chill out-spår i *Juke Joint*-serien, denna gång greppar de vitt och brett både geografiskt och över tid. Förra plattan var bluesig men nu blandas Mark Rae med Dennis Bovell och Josh Rouse med Tony Joe White. Dessutom finns spår från Österrike, Finland och Etiopien. Allt tillbakalutat och avstressat.

Känns som ett smart drag att på detta konkreta vis få in ett insektskön musik kan vara genreöverskridande.

Gary Landström

DIVERSE ARTISTER

Drummachine Gun
RELAPSE/BORDER

Vi har 67 spår. Band som heter saker som Black Mayonnaise och Prosthetic Cunt. Trummaskiner som fyras av som smattande kulsprutor, gitarrer som sträcks ut på sträckbänkar i form av samplers. Elakt, rätt, våldsamt och epilepsiframkallande. Nästan rakt igenom. Amerikanska Relapse Records har band som Nasum och Mastodon i stallet. Det säger en del. Den här samlingen är mer inriktad på digitalt oljud i linje med det som Atari Teenage Riot gjorde en gång i tiden. Bra lite hårdare, lite mindre melodiskt och totalt vansinnigt. Cocoons smattande låt nummer 66 (titlar saknas åtminstone på min promokopia) är en fin uppvisning i stämmningsfull noise. Samlingen är kompromisslös och rakt igenom helt oinställsam. Det är positivt. Tyvärr är det inte så värt bra. Speed och noise i en djävulsk mix – det blir lite väl magstarkt.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

Los Rompe Discotecas
DEF JAM/UNIVERSAL

Reggaetonklubbhits är vad Hector Bambino och Jay-Z:s Roc-A-Fella Records erbjuder här och det fattar man väl av titeln också förresten. Som vanligt blir det tjatigt efter en kort stund då grundrytmen är densamma i alla låtar. Då hjälper det inte att Don Omar, Memphis Bleek eller Fat Joe står vid micken. Funkar *bara* på klubben.

Gary Landström

DIVERSE ARTISTER

Äggröran 7
ÄGG TAPES & RECORDS/BORDER

DIVERSE ARTISTER

Give 'em the Boot 5
HELLCAT/BONNIERAMIGO

Två punksamlingar från ganska skilda världar, men med ett par saker gemensamt: dels börjar båda serierna bli riktiga långkörare, och dels blandar de sin vana trogen högt och lågt. På *Äggröran 7* är topparna lättträknade. Troublemakers är ju rätt bra, och det är kul att höra att veteraner som Total Egon, Arabens Anus och P-Nissarna håller stilen. Även Svintask gör med sin *Laholm tillhör mig* en rolig, svensk version av Cock Sparrers gamla orhänge *England Belongs to Me*. Dessutom får Jan Altsjöes *Skit i musiken* ses som en positiv överraskning.

Men annars är *Äggröran 7* en bottenlös brunn av skit, och det är helt fantastiskt att höra hur mycket dålig svensk punk det finns. Punk som antingen är tramsig eller bara kass. Christoffer Stefanz gör en vansinnesversion av dansbandslåten *Du försvann som en vind*. Svea Hovrätt har den

kanske mesigaste punksångare jag någonsin hört. Och Pir 59, ja de gör en låt som heter *Stiertpulla mig till fontänorgasm*. Herregud.

Give 'em the Boot-samlingarna från amerikanska bolaget Hellcat har förstas en mer seriös framtoning med sin blandning av punk, hardcore, reggae och psychobilly. Men här finns också en del skräp. Det danska psychobillybandet Nekromantix är riktigt risiga, och två av bolagets senaste punktillskott, Mercy Killers och Orange, är också fruktansvärt tråkiga. Till de bra grejerna hör istället reggae/rocksteady-akterna The Aggrolites och The Slackers. Och så gamla goda Rancid förstas som bjuder på singelbaksidan *Tattoo*. Dessutom låter nya bandet Time Again riktigt lovande. Och nästan exakt som just Rancid.

Daniel Axelsson

DJ KRUSH

Stepping Stones, The Self-Remixed Best
SONYBMG

Denna dubbel-CD med en skiva vokalt och en instrumentalt/datoriserat från "The turntable wizard" är riktigt imponerande även om allt inte känns 2006. Breaks och beats blandas i remixeringen med inhop från Black Thought, DJ Shadow, Mos Def, ?uestlove, Aesop Rock, Zap Mama, Anticon och old school-veteranen CL Smooth som gör en bra insats på inledande *Only the Strong Survive*. Den textbyggda första-CD:n är mest spännande men helheten ger mer än delarna var för sig.

Gary Landström

DMX

Year of the Dog... Again
RUFF RYDERS/SONYBMG

Med 20 miljoner sålda plattor i ryggen och en halvljummen Hollywood-karriär puttrandes är livet gott mot X. Ända vevar han efter några år igång den raspiga rösten och den tuffa attityden för ännu en platta där bland annat Swizz Beatz och Scott Storch prodar och Busta, Jadakiss Amerie och Styles P gästar vid micken. Och *Come Thru* är hårdast av dem alla. Swizz och Busta knäcker där tillsammans med DMX hammaren och städet i ditt öra för alltid. Sjukt tungt. Men utöver *Come Thru* är *Year of the Dog... Again* inte anmärkningsvärd. För mycket skitsnack om tjejer för att man ska må bra, helt enkelt. Men jag gillar i alla fall DMX:s bråkande stämma trots att många hatar den. Påminner lite om Tupac, speciellt i de religiösa låtarna som avslutar plattan.

Gary Landström

DON OMAR

King of Kings
VI MUSIC/UNIVERSAL

Med krigarmundering á la korsfarare/OG står Puerto Ricos reggaetonhärskare Don Omar på *King of Kings* och blickar ut över en skövlad metropol. Han ser sammanbiten men ändå nöjd ut. Och det är klart, har man utnämnt sig själv till kungarnas kung måste det vara långt till missnöje.

Massvis av plattor har han sålt de senaste åren och popfirtande *King of Kings* har också kvaliteter. Tillsammans med Juelz Santana i *Conteo* låter det stenhårt men ändå extremt rytmiskt. Och både *Candela* och *Salio el Sol* är sköna spår. Utan att kungen har någon speciell röst att snacka om egentligen.

Gary Landström

THE DRAMS

Jubilee Drive
NEW WEST/PLAYGROUND

The Drams säger sig vilja göra rock som är fräsch och vital, samtidigt som de mår om musikhistorien och gärna "tar hand om" sina influenser. Och jo, visst är det så. Ibland låter de som REM, fast med mer

gitarrer. Och ibland påminner låtarna om ett nedtonat punkrockband eller ett aningens trött Pearl Jam. Låten *September's High* skulle kunna vara en av de där låtarna i en amerikansk collegefilm, där killen nyss blivit dumpad och går hem från festen mitt i natten. Och de övriga spåren kan tänkas passa som bakgrundsmusik på en stökig pub i någon amerikansk småstad.

Gitarriken duggar tätt och sångarens röst är behagligt sliten och raspig. Största överraskningsmomentet är när de i en låt lånar mellotronflöjen från Beatles *Strawberry Fields* – men roligare än så blir det inte. Fast jag tror på det där med collegefilmen.

Linda Hansson

STEVE EARLE*Live at Montreux 2005*

EAGLE/PLAYGROUND

Erkänner förbehållslöst att jag haft lätt att avfärda Steve Earle. Så här efter att ha hört honom live från Montreux undrar jag faktiskt varför. För även om det emellanåt låter lite mycket Springsteen-kopia om honom och han kan framstå som lite grå, så finns här så många bra låtar att jag undrar om jag filtrerat bort försöken att verkligen hitta låtarna bakom ett lätt avfärdande, även om det finns ett par lite vega tuganden här. Nog med det.

Så här med bara en akustisk gitarr och munspele känns det riktigt uppriskande att hitta Steve Earle. För här kommer allt fram; låtarna, texterna, på något sätt också personen, i alla fall den offentliga, Earle. Och ibland känns också släktskapet med Springsteen mer inadekvat än Neil Young. Och då, när energin i det sparsmakade, när det återhållna allt som vill, ska, ut, kan, även om det väl egentligen inte sker på allvar här det bli riktigt briljant, men det känns att det finns. En känsla jag aldrig har haft i sällskap med honom tidigare. Här känns det mest riktigt bra, men bara det känns som en upplevelse.

Magnus Sjöberg

ELAN*Together As One*

INTERSCOPE/UNIVERSAL

Elan är inte bara märket som Ingemar Stenmark åkte på när han erövrade skidbackar och klassrum på 70-talet utan också en reggae-sångare från Los Angeles. Tyvärr är inte Elans debutplatta i Stenmark-klass direkt utan en genomkommersiell produkt utan vare sig substans eller själ.

Problemet är inte i första hand Elans. Han är en hyfsad sångare, inget speciellt men dock med ett långt gånget Marley-komplex vilket tydligen kan höras i titellåten och avslutande *We Won't Stand For This* (frågan är vad Elan inte kan acceptera, dåliga vägor?). Nå, felet är tills största delen producenten Tony Kanal från No Doubt som haft sina fingrar alltför mycket i syltburken och med sin slicka produktion förstört alla möjligheter till en bra skiva, trots att legendarer som Cutty Ranks och producenten 'Fattis' Burrell medverkar. De spår som går att uthärda är inte oväntat *I Wanna Yell* som Burrell producerat och *Do Right By You*, producerad av Tony 'CD' Kelly. Allra pinsammast blir det när Elan försöker göra dancehall i *Feel My Pressure* och *Allnighter* som gästas av Kanals hemska kollega Gwen Stefani. Hon kan förstöra vad som helst och dessvärre kan inte heller Cutty eller begåvade Tami Chynn rädda de spår de bidragit till. Det är tråkigt att så många duktiga personer slösat bort sin tid på den här harmlöse sångaren och hans amerikanska marknadsföringsteam. Gillar du No Doubt, eller möjligen Papa Dee, kan det här kanske vara nåt men om du gillar

reggae så är det bara att bläddra förbi Elan i skivaffären.

Isac Nordgren

ÉLODIE*At the End of the Line*

A WEST SIDE FABRICATION

Skelleftebandet Élodie släpper nu en EP som blir en uppföljare till fullängdaren som släpptes våren 2005. Bandet har dock lagt ner nu och jag kan inte påstå att jag upplever det som tråkigt. EP:n *At the End of the Line* är så seg att jag håller på att somna flera gånger under de 22 minuterna lyssning som skivan bjuder på. Musiken är inte vackert seg utan bara seg.

Alessandra Johansson Cavallera

THE FEELING*Twelve Stops and Home*

ISLAND/UNIVERSAL

Med lite halvsköna ELO-vibbar har kvartetten The Feeling fått brittisk press att starta hype-maskineriet för fyrtioandra gången detta år. Sanningen är dock att *Twelve Stops and Home* bara innehåller ett dussin mjäkiga softrockballader i lite olika tempo. Påmålade känslostormar i pompöst uppblåsta refränger kan inte dölja avsaknaden av riktig glöd och kämpagladje. Dessutom finns ju redan Coldplay...

Gary Landström

FIREWIND*Allegiance*

CENTURY MEDIA/EMI

Knepigt att Gus G valde att lämna Nightrage och dessutom tackade nej till en fast plats i Arch Enemy för att till fullo satsa på den melodiska hårdrocken i grekiska Firewind. Deras andra Century Media-release (Firewinds fjärde totalt) må vara välproducerad och snygg på alla sätt men låtmaterialet är på tok för anonymt i denna svärnavigerade genre. Letar man efter melodisk hårdrock med det lilla extra stillas längtan hellre i Narnias *Enter the Gate* som är den starkaste plattan inom genren på länge.

Roger Bengtsson

MARIE FREDRIKSSON*Min bästa vän*

EMI

Har ett, och tycker man bör ha, klivet förhållande till coverplattor. Ibland kan de ju vara och bli så där skimrande lysande att man inte vet vart man ska vända sig i sitt lyckorus, men oftast sitter man där och, i bästa fall bara längtar efter att höra originalen igen. Lite som det senare fungerar Marie Fredrikssons nya platta. Framför allt eftersom hon väljer att göra tre John Holm-låtar. Men återvänder hellre till honom.

Av de elva låtar Marie tar sig an är det trots allt bara en som i mitt tycke funkar, *Ingen kommer undan politiken*, ursprungligen skriven av Anna McGarrigle och Phillippe Tartartcheff, svensk text av Ola Magnell och en liten hit med Marie Bergman. Men en av anledningarna är också att den håller sig så pass nära originalet och inte inbjuder till excesser. För nackdelen med många av de andra låtarna på den här plattan är att en sak saknas från originalversionerna. Glöden. Energin. Jag blir bara trött av att höra den underbara, den verkligen underbara, *Aftonfalken* av Lundell och Rogefeldt i det arrangemang den kläs i. Och snackar vi Pugh och energi, ska vi skyndsamt ignorera *Här kommer natten*, placerad sist på *Min bästa vän*.

Men, som sagt, en av de stora fördelarna med den här plattan är att jag åter igen sitter och lyssnar på Pughs egen version. Eldig, gnistrande, skärande, vacker. För det ska Marie ha tack. För att ha påmint mig. Inte för nåt annat.

Magnus Sjöberg

GEMENE MAN*Det kändes så bra när du tog ditt liv, Bo Florentin*

SPEEDCHOICE

Gemene man låter som Bob Hund utan skänkan. Med andra ord som kaffe utan grädde eller kärlek utan kysar och mina damer och herrar, det vet ni väl – att kärlek utan kysar är ingen kärlek alls!

Teatraliskt och emellanåt för svårt för sitt eget bästa. Den experimentella musiken är skön och svängig och rent musikaliskt råder det inga tvivel om att här finns potential, men textmässigt är det desto mer trevande. *Ingeborg av Kuba* är visserligen en komisk titel men räcker inte till en hel låt.

Ett band i Bob Hunds och Håkan Hellströms fotspår men med alltför svåra storebrorskomplex blir till en slätstruken lillebroder, som visserligen skriker lite upproriskt och snyggt nonchalant men som dessvärre inte når ända fram.

Gabriella Fäldt

GEN;LON*Dong Dong Gaaf*

JAZZLAND/UNIVERSAL

Gen är Richard Gensollen och Lon är Jonas Lönnå. Tidigare har de mest gjort sig kända som grundare av Fusion-klubben i Stockholm (Jonas) och som beatmakare åt Bugge Wesseltoft (båda). Med det obehagligt betitlade albumet *Dong Dong Gaaf* steppar de ut ur DJ-båset och produktions-skuggan för att bjuda på en alldeles egen tolkning av jazz/elektronik-uttolkare som exempelvis Jazzanova drar Gen;Lon åt det mer maskinellt syntiga hållet. De är duktiga på att måla upp bilder med ett par snabba penseldrag. Bilder som inte sällan är väldigt retro: *See* är en Jean-Michel Jarre-pastisch som klarar sig utan laser och *Noskapin* är en humoristisk blinkning till gamla italdiscobandet Scotch och deras hostande disco.

Mats Almegård

GOOD RIDDANCE*My Republic*

FAT WRECK CHORDS/BORDER

En gång i tiden var jag jäkligt het på att lira skatespel. Jag gillade den där kombinationen av att måla omkring i ett par sekunder och sedan hitta en ramp och snabbt fyra av några trick med ett par blixtrande kombinationer på handkontrollen. I detta sammanhang gillade jag även skatepunk. För mig är det som om den sortens musik hör ihop med utövandet av sporten, om än i tv-spelsformat. Utanför denna miljö känns band som Good Riddance väldigt ointressanta. Det är samma ollie-trick om och om igen.

Mikael Barani

HATEBREED*Supremacy*

ROADRUNNER/BONNIERAMIGO

Särskilt mycket supremacy hittar jag inte här. I stället bjuder Hatebreed på en brutalitet som jag har hört så många gånger för. De försöker låta mer än en byggarbetsplats och texterna handlar om att förstöra allt. Föga originellt i mina öron även om jag är helt säker på att det här fungerar hos dem som troget gillar bandet. Men för oss andra finns det många andra mer spännande band att upptäcka.

Mikael Barani

THE HONEYDOGS*Amygdala*

UNITED MUSICIANS

The Honeydogs ligger på Aimee Manns bolag United Musicians. Det hörs att hon gillar det här bandet tillräckligt mycket för att sajna dem. Melodierna, den lättsamma stämningen och melankolin som präglar

Manns låtar finns även här. *Amygdala* är lite för smart för att lyssna på intensivt, men samtidigt tillräckligt lättgreppad för att fungera i de flesta sammanhang. Den är varierad med allt från Foo Fighters-influerad powerpop till jazziga blåspassager. The Honeydogs hamnar därför i en av mina favoritkategorier, bakgrundsmusik. Skivan är perfekt att ha på i bakgrunden när man gör något annat och vill ha ett soundtrack till söndagens städning som följs av en stund ute i sommarkvällen.

Mikael Barani

HUGH SCOTT BAND II

Bryndwr Road Vol. 1

RIM&RESON/BORDER

Det tar inte lång stund förrän man ringat in Hugh Scott Band. Torsson-sångaren Bo Åkerström är inte svår att känna igen, speciellt inte eftersom det inte heller är någon större musikalisk avstickare. Faktum är att det lika gärna skulle kunna vara en Torsson-platta, möjligen bortsett från det medvetet spontana soundet, det mer levande, mer organiska och charmiga som i princip endast kan fås genom att spela in nästan i formen av ett utdraget jam. En närhet, dock utan den där glöden som gör att man i dess bästa former faktiskt upplever att man finns mitt i det.

Men det känns också som att Bo Åkerström fått någon form av nytändning. Om det är den nya zeeländska tillvaron som bidrar eller något annat vet jag inte. Ibland närmar han sig både i text och i musik, som man också länge väntat, Kjell Höglund, men håller fortfarande sin integritet. Hans texter är, givetvis, precis så vardagliga, betraktande och nästan naiva som man hoppas och tror sig förvänta - hur ofta hör man textrader som "mjölken smakar messmör/osten smakar messmör/korna kanske äter sänt som korna inte bör"? Varför får man inte göra det oftare? Och med de här rätt enkla rockbaserade tillbakalutade låtarna, nästan så man tror och tycker sig hört dem tidigare - ytterligare ett av de gamla Torsson-signummen - känns det som man återförenas med en gammal bekant med en massa konstiga historier att berätta, då känner man inget annat än ödmjuk kärlek. Precis den sortens ödmjuka kärlek man önskar mer, all musik kunde innehålla och ge. Sätt undan fatet efter dig.

Magnus Sjöberg

INSURGENT KID

Paranoia

BORDER

Old school hardcore har alltid varit bland det tråkigaste jag vet. Mitt musiköra slår av helt och hållet när det inte finns några nyanser och sångaren låter som om han gör sitt bästa för att hålla samma tonläge genom alla låtar. Umeågrabbarna i Insurgent Kid ligger därför risigt till eftersom de passar in i denna mall. I mina öron litar de samma låt om och om igen.

Mikael Barani

DUNCAN JAMES

Future Past

EMI

Jag älskar musik, framförallt för att det är så fascinerande, för att man kan bli så överraskad, så tagen på sängen och förvånad över vad som egentligen kan skapas. På samma sätt avskyr jag musik som skriver mig på näsan, som avslöjar allt i första låten, bekräftar fördomar och lever upp till förväntningar. Duncan James *Future Past* är en typisk kom-med-något-nytt-någon-jävla-gång-skiva. Den som någon gång lyssnat på ett av 90-talets många pojkbänd har hört det förut.

Kan enklast beskrivas som en pastisch på Robbie Williams - fast sämre och utan

karisma. *Future Past* passerar obemärkt förbi, ger inga intryck, lämnar inga minnen och kommer att glömmas bort så fort den här recensionen nått punkt. Lika bra att sätta punkt direkt.

Gabriella Fäldt

DONELL JONES

Journey of a Gemini

LAFACE/SONYBMG

Schmoove och utdragen croonande romantisk solnedgångsvaggande brudraggarballadsoul är vad Donell erbjuder i överflöd på fjärde plattan *Journey of a Gemini*. Oh visst är han en player som kan viska det en flicka vill höra samtidigt som han polerar sina juveler. Bäst blir det dock när Clipse gästar på *I'm Gonna Be*. Tyvärr är det plattans sista spår...

Gary Landström

KIERAN KANE, KEVIN WELCH & FATS KAPLIN

Lost John Dean

ROOTSY.NU/BORDER

För en sekund känns femte spåret *Postcard from Mexico* som PJ Harveys *Down by the Water*. Samma suggestiva sätt att berätta. I *Postcard from Mexico* handlar det om hur en femme fatale lämnar killen med den rykande pistolen i knät just när polisen dyker upp. Då har hon lurat honom till dåligheter medan hon drar ned till Mexico med bytet. Suggestivt som PJ fast bara för en sekund. Resten av Kieran, Kevin och Fats skiva är en rätt trevlig anrättning kryddad med banjo, mandolin, fiol och dragspel samt akustiska gitarrer. *Lost John Dean* rör sig på lätta fötter i country/folk-landet i väster med genomgående intressanta texter om livets vedermödor. En skiva som växer med tiden.

Per Lundberg GB

STEVE LAWLER

Viva

IMD

Förra sommaren blev Steve "The King of Space" Lawler så resident på Space på Ibiza att han fick ha sin egen klubbkväll där. Den fick heta Viva och nu följs den upp av en trippel-CD-mix (!) där Lawler blandar sina favoritplattor för tillfället. Skivorna är döpta till *Day 1*, *Day 2* och *Day 3* och ska enligt Lawler själv spegla att man är inne på olika musikstilar olika dagar. Dag två skulle jag kunna tänka mig att spendera ihop med Lawler. Det är där han pressar det minimala soundet hårdast. Då och då glider han in på mer progressiv house, men det blir inte för mycket av det. Första dagen är också okej, även om han peakar med dag två. Tredje dagen gäller det däremot att checka ut tidigt. Då såsar Lawler runt med tripphyrmer och mesmusik.

Mats Almegård

LOSTPROPHETS

Liberation Transmission

VISIBLE NOISE/SONYBMG

Popklädda poserar Wales-kvintetten i bookletten till tredje plattan där Bob Rock skruvat på reglagen i sin studio på Hawaii. Alltså låter det stor rock. Och lite lagom rebelliskt. Utan att riskera att bandet blir "farliga" på riktigt. Då kanske inte amerikansk radio skulle vilja spela Lostprophet så mycket som de kommer att göra nu. För det låter mycket Green Day om *Liberation Transmission*. Fast inte riktigt lika bra.

Gary Landström

LOUIE VEGA PRESENTS LUISITO QUINTERO

Percussion Madness

RAPSTER/PLAYGROUND

Han har backat upp Little Louie Vega många gånger. Inte bara på Masters At Work- och *Nuyorican Soul*-album utan även när Vega har spelat i DJ-mixskivor. Venezuelafödde Luisito Quintero är helt

enkelt en i gänget hos de spanskspråkiga husetomtarna i New York. En viktig del i gänget, eftersom han är så vansinnigt begåvad. Quintero är en slagverkare av det allra bästa slaget. En sån som döper en skiva till *Percussion Madness* utan att låta det hela urarta i en lång bongoogie. Snarare är det en platta som är varierad, men alltid med organiskt svängig - om det handlar om Fela Kuti-covers som *Gbagada*, *Gbagoda*, *Gbogodo* där Francis Mbappe sköter call-and-response-sången med den åran - eller om Karibien- och Stevie Wonder-doftande *Love Remains the Same* där Blaze sjunger på toppen av Quinteros pulserande rytmer.

Mats Almegård

MARCUS ENOCHSON NIGHT GAMES

In Steps and Sequences

SONAR KOLLEKTIV

Enstaka syntackord, trummaskiner och samplad electronica. Marcus Enochsons souliga stämna varvat med kvinnliga gäster som för tankarna till omväxlande Robyn och Kylie Minogue. Välarbetad ljudbild - varje blipblipp vägt på guldväg - och med låtar svåra att särskilja. Avskalat 80-talsdisco? Experimentell house? Det senare känns som den mest rättvisa betäckningen på DJ:n, producenten och ljudsnickraren Marcus Enochsons *In Steps and Sequences*.

Personligen har jag alltid haft svårt för house, även i klubbssammanhang, och Enochson dyker inte upp som någon personlig frälsare. I discokollens sken fyller han säkert en funktion men i mina öron är musiken mest förvirrande, avlägsen och pedantisk.

Matilda Gustavsson

MELLOW DRAMATIC AVENUE

Modesto

KAKADUA PARTNERSHIP

Efter ett totalt meningslöst intro befinner jag mig även denna sommar i Mellow Dramatic Avenues värld. Där finns ingen glädje, inget hopp och ingen tröst. Bandet är om möjligt ännu deppigare nu än på fjolårets *Sun, Light the Day - Come Burn the Night Away*. Ändlösa gitarr- och basslingor rör sig över ytterst begränsade mollharmonier. Att de själva orkar framföra denna långsamma, dystra, finesslösa musik borde väl ändå belönas med någon sorts pris?

Christian Thunar

MERCENARY

The Hours That Remains

CENTURY MEDIA

VANITY DIES HARD

When Torching The Day

R.A.H.W. PRODUCTION

Riktigt bra band ger "ringar på vattnet"-effekter lite varstans i musikfloran. Det kan tyckas konstigt att tankarna går till svenska dödsproggarna Opeth när man ställs inför så pass olika band som danska Mercenary och våra egna Vanity Dies Hard men de finns där i bakgrunden.

Där danskarna kör en hårdare linje med paralleller som Nevermore och Communic väljer Vanity Dies Hard en stillsamare snegling åt Rush trots att vi då och då får en skopa Entombed på köpet. I båda fallen hålls det hög klass även om Mercenary får ses som storebror i sammanhanget med en mastigare diskografi och mer varierat material.

Roger Bengtsson

MINXY SOUL MODELS

Transparent Yeah

A WEST SIDE FABRICATION

Minxy Soul Models begår inte något egentligt misstag. Deras hybrid av Radiohead, Muse och Interpol är väl framförd och på sina ställen hyfsat bra. Särskilt kul blir det

när de ökar tempot och vågar ta några försiktiga danssteg som i *Top Gun* och *99 Times*. Men någonstans på den beckmörka vägen går man vilse bland gitarrslingar, falsettsång och glockenspiel.

Christian Thunarf

MOBILE

Tomorrow Starts Today

INTERSCOPE/UNIVERSAL

Tänk dig att omvandla svärmorsdrömmarna Westlife genom en extreme makeover; lite fulare, lite ruffigare, lite mer skäggsstubb, lite skarpare kindben, lite mer trånande läppar, jackor från Carlings, svart snedlugg och kisande ögon. Sedan hänger du på dem varsin Gibson SG och ber dem komponera en fräck comeback-platta med Sha-Boom, The Rasmus och Europe som ledstjärnor. Plus att du slänger in någon amerikansk radiomusikproducent med lagom koll på mjukvarusyntax som lägger näsan i blöt. Kan du föreställa dig denna lyteskomik har du ett hum om vad spektaklet Mobile är.

Christian Thunarf

MOJAVE 3

Puzzles Like You

4AD/PLAYGROUND

Puzzles Like You är en riktig mjuksurfpop-pig sommarpärla som garanterat kommer att skaffa detta ursprungligen rätt så countrybetonade engelska band många nya fans. Okomplicerat och melodigångande flyter deras femte platta ihop till en enda lång sommarbris att använda längt in i höst. Precis vad doktorn ordinerade.

Gary Landström

THE NORTH SEA & RAMESSES III

Night of the Ankou

TYPE/DOTSHOP:SE

I den bretagnska mytologin är Ankou den som samlar ihop de dödas själar. Han åker runt på en vagn dragen av två hästar – en gammal och skröplig, en ung och kraftfull. "Ankous natt" är helt enkelt dödens natt – och redan i det nästan arton minuter långa stycket som inleder skivan dör döden själv: *Death of the Ankou*. Efter ett lika långt mellanstycke, betitlat *Night Blossoms Written in Sanskrit*, återuppstår han dock i nyremixad gestalt i *Return of the Ankou (Xela Remix)*.

Som man kan förvänta sig av ett rekviem är musiken som The North Sea & Rameses III spinner fram melankolisk. Den hade kanske inte nödvändigtvis behövt vara mjuk och vacker, döden kan vara mer dramatisk och omtumlande än så. Men inte den här gången: Ankou dör en stillsamt orientalsk folkelektronikadöd med viskande röster, klart klingande syntar och bomullslena stråkmattor. En vacker skiva för eftertänksamma dagar.

Det är egentligen bara när Ankou återvänder från de döda som det låter lite skräckfilmsinspirerat. Type-chefen John Xela för in lite vanställda röster, men det blir aldrig för skräckigt. Mjukheten, vemodet och den skira skönheten består. Stillsamt åker Ankou vidare bakom sina kusar.

Mats Almegård

NUN

Sunlight

SUBSTREAM

Polska duon Nun vill göra lätt, melodisk electropop och electroclash säger de själva. Svenska skivbolaget Substream har gett dem möjligheten att få ut sina låtar. Visst är det som de säger: det är trallvänlig, dansant syntpop som hämtat lika mycket inspiration hos tidiga Depeche Mode och Human League som hos Fischerspooner och Client.

Kompetent utfört, men de statiska rytmerna och den stundtals något falska

sången drar ner betyget. Fast är man såld på syntpop är det definitivt dags att shoppa polskt.

Mats Almegård

TIM O'REAGAN

Tim O'Reagan

LOST HIGHWAY/UNIVERSAL

Jayhawks-trummisen Tim O'Reagans första solosläpp rör sig ofta i ungefär samma marker som Jayhawks gjorde. Dock med små, men avgörande, skillnader: Tim låter ofta mer som en traditionell singer/songwriter. Här finns mer av Dylan och 60-talets hela folkscen, mer av det skira och sköra. På gott och ont, eftersom det lätt också hamnar i någon slags mischmasch av de 60-talsinspirerade nostalgiska tillbakablickar som tidigare gjorts och under 80-talet växte sig långt över arenastorlek som en svulst av populärmusikens mindre goda smak. När Tim O'Reagan är bra, då är det riktigt bra; inspirerat, inte förutsägbart, inte hela tiden fallande ner i Lennon-trånad. När det känns som att det går på rutin skulle allt kunna vara grå Beatles-wannabeouttakes från *Rishikesh*, sånt som inte ens i transcendens skulle kännas uppenbarat. Då spöar Stefan Andersson Tim O'Reagan elva gånger av tio. Däremot känns Tim ändå mer angelägen än vad ett Jayhawks på rutin kunde komma med. Faktiskt.

Magnus Sjöberg

OUR BROTHER THE NATIVE

Tooth and Claw

FAT CAT/BORDER

Joanna Newsom, Devendra Banhart, Animal Collective, Vetiver, Cocorosie... Listan är lång över de artister som uppmärksammas för något som kommit att kallas neo-folk (jag är ytterst skeptisk mot sådana kategoriseringar). Men där ovan nämnda artister rör sig med en otrolig glädje och skaparlust över musikaliska barriärer ägnar sig Our Brother The Native åt något jag skulle vilja kalla klingande djungelmisär. Musiken är oftast enkel i grunden med piano, akustiska gitarrer, beats, ägg, samplingar och munspel. Men glöm popstrukturer. *Tooth and Claw* är total lekstuga. Den mässande, ondskefulla sektstämning som ljuder skrämmer nästan slag på mig. Jag svettar mig genom tolv feberdrömmar fyllda av besvärjelser, voodooförbannelser och kannibalism, och frågan är om inte Our Brother The Native främst bör vara av paleontologiskt intresse, snarare än musikaliskt?

Christian Thunarf

PEACHES

Impeach My Bush

XL/PLAYGROUND

Minst sagt öppenhjärtiga electropunkar-tisten Peaches lättitlar talar för sig själva; *Fuck or Kill*, *Tent in Your Pants*, *Slippery Dick* och *Do Ya*. Och i *Hit it Hard* går refrågen "wanna score/por favor/come on rock it hardcore". Iförd glittrig minibikini eller strap on-dildo leker sig den tyska chockrockaren igenom en beatsdominerad platta där hårdrocksinfluenserna också lyser igenom. Allt snusket är gjort med glimten i ögat men även som en passning till alla män i branschen som får lov att vara hur snuskiga som helst utan att någon lyfter på ögonbrynet. Hennes mission verkar vara att ta det sexuellt explicita tillbaka till tjejerna – och hon lyckas.

Inte för att Peaches varit pryd förut heller, problemet blir bara att när man överdriver så här så tröttnar man snabbt ut lyssnaren. CD-formatet passar inte Peaches så bra. I en iPod passar alltid en fartfylld och rättfram låt som handsken, men 13 spår i rad blir för mycket. Även om den elektroniskt dominerade musiken

räddar upp det mesta. Men Peaches är inte framtidens artist direkt, *Impeach My Bush* känns redan lite mossig.

Gary Landström

TOM PETTY

Highway Companion

AMERICAN/WARNER

Tom Petty är en av de trygga musikerna, en av de som sällan går utanför ramen, man vet alltid vad man får. Likaså här: hur skulle det kunna låta annorlunda när Tom Petty produceras av Jeff Lynne? Okej, vi ska stanna till och klargöra en sak på en gång: det är inte ytterligare ett kapitel av soloartist som låter som Traveling Wilburys. Det är inte ytterligare ett försök av Jeff Lynne att låta allt inom tre kilometers radie kring mixerbordet låta som en monstruös variant av ELO. Inte så. Men som man förväntar sig, lagom mogen pop med lite rock- och bluesinfluenser. Inte för sockersött, inte för harmlöst. Däremot ett par låtar som faktiskt piggar upp, som överraskar, som faktiskt friskar upp i den ofta annars väl tilltagna Petty-miljön. Det är kul, det är riktigt kul när det händer. När lagomlandet ändå visar sig ha buskar och snår som i sammanhanget ter sig som ett skymningsland.

Magnus Sjöberg

GRANT-LEE PHILIPS

Nineteeneighties

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Innan Grant-Lee Philips började spela musik på allvar så var det film som gällde. Kan tycka att det skulle varit intressantare om han valt en karriär inom filmen istället. För det han gör musikaliskt är både sömntigt och inte så intressant. På sitt fjärde album på egen hand utan Grant-Lee Buffalo visar han upp sitt 80-tal. De låtar och artister som lämnat starkast spår hos honom.

R.E.M., Joy Division, Cure, Church och Nick Cave. Det är ungefär samma 80-tal som mitt. Grant-Lee väljer bra låtar men träffar inte rätt. Ian Curtis skulle inte blivit glad av att höra *The Eternal* så här blodlös. Robert Smith gillar förmodligen inte att höra *Boys Don't Cry* så här. Och vad Nick Cave tycker om *City of Refuge* vill jag inte ens tänka på.

Jag vill inte höra sparsmakat gitarrlink- och mandolingnällversioner av stora låtar. Antar att Black Francis är en den enda som är nöjd med hur han behandlar *Wave of Mutilation*.

Grant-Lee skulle valt filmens väg istället eller gett oss sitt 2000-tal.

Per Lundberg GB

ROEDELIOUS

Works 1968–2005

GRÖNLAND/DOTSHOP:SE

Clusters låt *Hollywood* från skivan *Zuckerzeit* kom 1974. Visst hörs det på syntljuden och rytmerna att den har några år på nacken. Men 1974! Det är 32 år sedan. Det är givetvis samma år som ett annat tidlöst elektroniskt album, nämligen Kraftwerks *Autobahn*. Medan *Autobahn* fick den uppmärksamhet den förtjänade (åtminstone internationellt – kanske inte lika mycket i hemlandet) blev Cluster ett av de där banden vars namn är rätt att droppa men som inte säljer skivor och när ut i det bredare medvetandet. Snarare fick de kult- och kraut-stämpel och kunde ställa in sig på att bli citerade av framtidens experimenter. Vilket givetvis händer. Fast även denna gång i mindre utsträckning än kollegerna i Can.

Hans Joachim Roedelius var en av originalmedlemmarna i Cluster. Han har släppt över hundra skivor och är inget mindre än en av de allra viktigaste "krautrockarna". Den här samlingen är en perfekt

introduktion till hans musik och en tydlig värdemätare på hur tidlös och modern hans kompositioner är – även om det i sig självt är en motsägelse.

Mats Almegård

ROME

Berlin

COLD MEAT INDUSTRY

Ett nytt band med ett relativt nytt sound, Leonard Cohen möter nedstämd goth-industri. Inbakat i detta återfinns därtill en viss pampighet som lämnar ett svagt spår av eventuella influenser åt Laibach-hället. Med mörka texter, melankoliskt vackert pianospel kombinerat med en singer/songwriterkänsla lyckas de skapa en stämning av en viss rubbad, svår och mörk atmosfär. Vilket enligt min teori verkar vara precis det de strävat efter. Texterna i kombination med den passande musiken ska få oss att reflektera över livet och döden, eller kanske bara förbereda oss för den fullängdare de släpper i september. Min rekommendation är att släppa alla budskap och koncentrera sig på att lyssna på musiken. Den är som sagt, riktigt vackert. Men det får helt enkelt inte bli för mycket av det goda (vonda?), allt detta djup kan tendera att bli pretentiöst och tröttsamt. Detta är perfekt att lyssna på när du vill varva ner, innan sovdags, om du nu inte befarar att all mystik eventuellt kan generera en eller annan mardröm, vill säga...

Petra Sundh

XAVIER RUDD

Food in the Belly

BONNIERAMIGO

Xavier Rudd närmar sig 30 med stormsteg, han är från Australien och släpper nu sitt sjätte album. Och det han har att bjuda på är en gedigen singer/songwriter-platta.

För att kunna ta till sig den här skivan, gäller det att koppla bort kräkreflexen mot ännu en vit kille med en gitarr runt halsen.

Det är aldrig dåligt, men det är heller aldrig själbedärande vackert. Det är stabil, väldigt vuxen, musik. I sina bästa stunder låter det som Tom McRae och när det är som sämst är det världsmusikdof-tande gitarrpetting. Xavier bjuder också på handtrummor, orgelslingor i baktakt och Monthy Pyton-visslingar. Och vad kan man kanske vänta sig av någon som inte bara lovsjunger det uråldriga aborigin-blåsinstrumentet didgeridoo, utan också använder det i flera låtar (till exempel *Pockets of Peace*).

Känner du dig lika vuxen som bostadsamorteringar, föräldramöten och pensionsfonder är det här skivan för dig, annars rekommenderar jag någon av de tusentals andra vita gitarrkillar som gör den här sortens musik med själ, hjärta och finesse.

Och förresten, är inte *Messeages* låten som Paul Simon försökt göra sedan 1986 års kioskvältare *You Can Call Me A?*

Jesper Bohm

SAXON

The Eagle Has Landed Pt. III

SPV/PLAYGROUND

Lionheart från 2004 var ett starkt album, ingen tvekan om det. Men att plocka med nio av de elva låtarna på denna dubbel-live är tveklöst att överdriva dess storhet. Annars lyckas Saxon rätt bra med att beta av äldre klassiker på CD 1 och nyare spår på CD 2.

Personligen föredrar jag att avnjuta konserter i sin helhet och tycker det känns lite fegt när det växlas mellan speldatum och arenor för att hitta bra tagningar. Fast det får väl räknas som ett mindre bekymmer – Saxon är ju alltid Saxon.

Roger Bengtsson

SERENA-MANEESH

Serena-Maneesh

PLAYLOUDERRECORDINGS/PLAYGROUND

Med atmosfärisk storhet och symfonisk höjd angriper Emil Nikolaisen och hans norska orkester Serena-Maneesh på debutplattan modern alternativrock som vi känner den. De hänvisar till Sonic Youth, My Bloody Valentine och Velvet Underground och försöker utveckla mästarnas koncept till något eget, något känslösamt men ändå rätt steril. Deras kliniska approach till monotona rytmer och flytande ljudklanger gör plattan till en instrumentalliknande höjdare. Det mesta är också inspelat hemma hos gamle noisekreatören Steve Albini i Chicago. Plattan är riktad mest till konnässörerna, men den är också förvånansvärt öppen om man bara gillar rock i största allmänhet. Och det är ett steg från mittfåran som verkligen är värt att ta.

Gary Landström

SESAM

Aim Your Bullets Well

DIAPAZAM

Med fantastiska titlar som *Disco for the Dead*, *Electric Heart Woman* och *The Dawn of Sadness* vill Sesam sprida sin "furiösa blandning av nutida brittisk rock och melodiskt svenskt vemed". Bortsett från att jag febrilt undrar över vad ovan nämnda kategoriseringar egentligen innebär låter det väl som en fin tanke? Det krävs bara några enkla justeringar för att planen ska gå i lås: 1. Sångaren bör fundera över sin plats i tillvaron – utstrålning och sångröst efterlyses. 2. Några extra pass i replokalen per vecka kan aldrig slå fel. 3. Att häna reggae kan väcka anstöt hos dem som kan framföra musiken. 4. Ett band som prånglar ut en fullängdare bör ha lämnat demomelodierna i slasken.

Jag är ledsen, men det här är inte bra någonstans. So much for being konstruktiv.

Christian Thunar

SHAWNNA

Block Music

DEF JAM/UNIVERSAL

Ludacris hjälper här fram sin 26-åriga tjejpolare från Chicago i strålkastarljuset, hennes farsa är dessutom gitarrlegenden Buddy Guy så hon har rätta förutsättningarna att lyckas. Produktionerna på andra soloplattan *Block Music* är musseltajta och hennes uppriktiga, ibland frispråkiga, rap funk utmärkt. Det verkar som tjejrappare, utöver att de måste visa hud, också måste vara fula i munnen för att slå sig fram i den mansdominerade branschen, men Shawnna överdriver inte i alla fall. Hon blandar soft soul med kulsprute-hiphop på ett övertygande sätt. Det är kul, underhållande och riktigt mysigt. En klar utmanare till Lil' Kim och de andra snusktejererna.

Gary Landström

STATE RADIO

Us Against The Crown

RUFF SHOD/PLAYGROUND

Innan jag satte igång State Radios senaste platta läste jag att de blandade rock och punk med reggaebeats – och blev givetvis väldigt nyfiken på hur det kunde låta. Unikt sound vill väl alla ha och det verkar som om att State Radio lyckats skapa ett sound visst, men aningen förvirrat. De är inget punk-, reggae- eller rockband, men de har influenser från alla områdena. Det gör att lyssnaren känner sig aningen desorienterad. Det är liksom lite för lite från alla områdena för att det ska finnas någon substans eller utgångspunkt.

State Radio består av Chuck Fay från hiphop-kollektivet Princes of Babylon, Brians Sayers som är en trummis från Boston med lång erfarenhet inom reggaemusiken

och Chad Stokes från Dispatch. De hade nog inte blivit glada om de fått höra att de tillsammans låter som Counting Crows och Paul Simon.

Liksom Michael Franti och Spearheads *Yell Fire!* är *Us Against the Crown* en skiva fullproppad med progressiv politik som handlar mestadels om krigen i Mellanöstern. *Camilo* handlar om en soldat från USA som hamnat i fängelse för att han vägrade att återvända till Irak när kriget var som värst. *Calvado's Chopper* är den mest funkiga låten med sitt distinkta riff och *People to People* är det närmsta State Radio kommer sin punk. *Right Me Up* och *Rushian* är hel vettiga, helt okej reggaeångor medan *Diner Song* är svår att lyssna till för att jag inte riktigt förstår vad det är. Spännande eller bara kasst och tråkigt – jag vet inte säkert. Avgör själv!

Therese Ahlberg

TERRORIZER

Darker Days Ahead

CENTURY MEDIA

Terrorizer från Los Angeles var tidigt ute med blastbeatspulserande dödsgrind. Bandet hade gått skilda vägar redan innan debuten *World Downfall* (1989) färdigställdes men de kom ändå att vara en inflytelserik kraft för en hel årskull av nya extremband.

Att komma tillbaka under samma namn så långt senare är antingen modigt eller dumdrigt. Det klickas en hel del ändalykt och gillar man guttural smatterbandsdöds från genrens initialskede stillas begäret med *Darker Days Ahead*. Influenser till ännu en dödsväg får man leta annorstädes efter. Varför inte hos svenska Gadget eller Exhale?

Roger Bengtsson

THE THERMALS

The Body, the Blood, the Machine

SUB POP/BORDER

Som Portlands svar på David & the Citizens kastar den före detta trion The Thermals (trummissen hoppade av för ett tag sedan) ur sig sina hjärtan i form av poplåtar med lite vassare gitarrer. Intensitet, lidelse, fart, glädje och eftertänksamhet korsat med blunda-och-kasta-sig-ut-från-högsta-svikten-känsla gör *The Body, the Blood, the Machine* till en powerpoprökare av högsta kaliber. Faktiskt kan jag inte sluta stampa takten till spår som *A Pillar of Salt* och *Here's Your Future*. Enda negativa är att plattan inleds urstarkt men tyvärr inte orkar ända in i mål.

Gary Landström

CHAD VANGAALLEN

Skelliconnection

SUB POP/BORDER

Chad Vangaalen känns som en ända lång hallucination. Som ett rus från 1972. Haschpipor, blomliga klänningar och barfotodanser. Lägg därtill stråkar och harmonika och psykedeliska experiment. Idag skulle det förmodligen betraktas som någon slags postpunk eller kanske som ett konststycke, men i ärlighetens namn är det snarare konstigt än konst.

Intressant att analysera men ingenting att slölyssna på. Faktum är att det är svårt att hitta en situation för *Skelliconnection*. Det är ingen easy listening-platta för slöa söndagsbruncher, det är ingen festskiva för fredagskvällen och definitivt ingen slörande efterfestmusik då den framkallar bakfylla och demoner i huvudet redan innan den faktiska fyllan ebbat ut. Det här är musik för en dag som inte är... Hittar du den dagen så är det perfekt. Om inte finns risk att du förblir lika grubblande som jag.

Gabriella Fäldt

VIOLENT DIVINE

Violent Divine

CHAVIS/CDA

Här har vi fem hårda killar som med gnisslande gitarrer och pumpande trumvirvlar återger 80-talets vinnande hårdrockskoncept i en fräsch mix, helt enligt dagens rådande klimat. Man hör tydliga influenser av Mötley Crüe, Van Halen, Aerosmith med flera, utan att för den sakens skull ge intryck av plagiat. De är bra på vad de gör, och här finns definitivt godbitar som sticker ut lite mer än resten, till exempel öppningslåten *Let's Go* med plattans största hitkänsla. Jag är övertygad om att de kommer att finna sin lyssnarskara, kanske även internationellt, då de med tanke på att de startade för bara ett år sedan redan lyckats knipa till sig ett skivkontrakt i USA. Men mer än så tvivlar jag dock på att det blir, de riskerar nog tyvärr att falla ner i strömmen av liknande halvretro rock'n'roll-band och därmed passera de flesta ganska obemärkt förbi.

Petra Sundh

THE WALKMEN

A Hundred Miles Off

RECORD COLLECTION

New York-baserade The Walkmens tredje skiva består av malande gitarrer, tungt orgelspel och så Hamilton Leithausers röst som antingen skvallrar om för mycket whiskey och cigaretter eller för få sånglektioner. Kanske både och. Det skulle säkert kunna vara både karismatiskt och intressant (som influenser nämner de bland annat Joy Division, The Cure och Björk) om jag bara någonstans sluppit anstränga öronen till max för att skönja en melodi eller något annat, vad som helst, att fastna vid. Men det är som att ett filter satts upp och hindrar mig. Låtarna håller överlag samma tempo albumet igenom och ofta kan man inte skilja på vers och refräng. Leithausers ansträngda, alltför ofta skrikande, röst gör att jag måste sänka volymen flera gånger och när sista låten mynnar ut har jag glömt att denna skiva finns.

Linda Hansson